

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

2

ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ
ΤΩΝ
ΤΡΑΚΚΕΤΕΡ

— Ο Λέμυ Τόρενσον
γκρινιάζει...

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ έπιθε-
ωρητής Λέμυ Τόρενσον
μόλις είχε ξαπλώσει
στο κρεβάτι του όταν χτύ-
πησε το τηλέφωνο. Άπλωσε
το χέρι νυσταγμένα και πήρε
το ακουστικό.

— Έμπρός!, είπε γκρινι-
άρικα. Έδώ επιθεωρητής Τό-
ρενσον...

— Γεια σου, Λέμυ!, άπάν-
τησε μία φωνή από την άλλη
άκρη του σύρματος. Σού τη-
λεφωνεί ο φίλος σου ο Τζόε
Ντίκ...

— Άλό, Τζόε! Τι συμβαί-
νει και με ξύπνησες;

— Έχω να σου πώ ένα σπου-
δαίο νέο, Ινσπéκτωρ. Ο "Α-
λαν Μπρούκς (*) ξαναζωντά-
νεψε και μάς στέλνει χαιρετί-
σματα...

Ο Τόρενσον ζάρωσε τὰ φρύ-
δια του:

— Σταμάτα να με δου-
λεύεις, Τζόε! Έχω να κοιμη-
θώ δυό σαρανταοχτάωρα και
είμαι στραβός από ύπνο. Ο
"Άλαν Μπρούκς ψήθηκε ζωντα-
νός μαζί με την παρέα του!

(*) Διόδωσε το προηγούμενο
τάχος του «Τζόε Ντίκ».

Δεν μπορεί να ξαμαζωντάνε -
 φε! "Αφρέ με λοιπόν να κοι-
 μηθώ, χρυσέ μου... Έσύ, ο-
 τιώς άκούω, διασκεδάσεις. Ποι-
 ός τραγουδάει τόσο όμορφα;

— Λυπάμαι πολύ Λέμυ που
 δεν αναγνωρίζεις τη γλυκειά
 φωνή του κοριτσιού μου. Δεν
 ακουσες ποτέ να μιλούν για
 την Λύντια Τόρεν; Είμαι στο
 «Ίλντ Ρόκ» και έχω άδειά-
 σει το τέταρτο ποτήρι μπράν-
 τιν εϊς ύγειάν της. Περιμένω
 να τελειώσω να την πάω περὶ
 πατο... "Αν θέλεις, έλα παρέα
 μας. "Η βραδυά είναι σπου-
 δαία.

— Να χαίρεσαι το κορίτσι
 σου, Τζόε!, γκόνιωσε ο Τό-
 ρενσον. "Αλλά έμένα άφρέ με
 να κοιμηθώ. Δεν ενδιαφέ-
 ρομαι για τους περιπάτους
 σου...

— Ούτε για τον "Άλαν
 Μπρούκς ενδιαφέρεσαι;

— Είσαι άλυπόφορος, Τζόε!
 Έμένα όμως δεν μου τή σκάς.
 Καληνύχτα, Τζόε, και καλή
 διασκέδασι. "Ο "Άλαν Μπρού-
 κς βράζει τώρα σέ κάποιο κα-
 ζάνι γεμάτο κατράμι στην Κό-
 λασι...

— Σού μιλάω σοβαρά, Λέ-
 μυ! "Ακουσέ με...

— Καληνύχτα, Τζόε!

Κοπάνησε το άκουστικό έ
 πάνω στο τηλέφωνο και ξανά-
 πσε στο κορεδάτι του. Νύ-
 σταζε πολύ και δεν είχε όρε-
 ξι γι' άστεία...

Τό κορίτσι του Τζόε Ντίκ...

ΤΟ «ΙΛΙΝΤ ΡΟΚ» ήταν
 γεμάτο από έλεκτο κό-
 σμο εκείνο το βράδυ.
 "Η εμφάνισι της Λύντια Τόρεν

άποτελούσε κοσμικό γεγονός
 για τη Νέα Υόρκη. Γιατί η
 νεαρή αυτή καλλιτέχνης του
 τραγουδιού δεν έκανε πιά ό-
 τιώς άλλοτε, τακτικές εμφάνι-
 σεις. Από τον καιρό μάάλιστα
 που άρραβωνιάστηκε επίσημα
 τάν διάσημο υπέτεκτιβ Τζόε
 Ντίκ, τον θρυλικό κακούργο-
 κυνηγό, τὰ θέατρα την έχα-
 σαν έντελώς. Έξαίρεσι άπο-
 τελούσε η άποφινή βραδυά
 στο «Ίλντ Ρόκ», όπου έδίδε-
 το μία επιθεώρησι για φίλαν
 θρωπικό σκοπό. Στην παρά-
 σταςι αυτή θα έπαιρναν
 μέρος παύλα άστέρια του
 μουσικού θεάτρου και του
 κινηματογράφου. Κι'όταν η έ-
 πιτροπή παρακάλεσε την Λύν-
 τια Τόρεν να τιμήση με την
 εμφάνισι της την φιλανθρωπι-
 κή αυτή γιορτή, ο Τζόε Ντίκ
 δεν έφερε καμμία αντίρρησι.

— Έν τάξει, Λύντια, της
 είπε. Να πäs.

"Ηταν μία φλογερή αγά-
 πη που έκανε τους δυό νέ-
 ους και πού σέ λίγο, όπως
 ληγάριάζαν, θά κατέληγε σ'
 έναν άρμονικό γάμο. Αύτός
 ο γάμος όμως όλόένα έπαιρ-
 νε και κακηούργιες άναβολές.
 Κι' αυτό γιατί κάθε τόσο ο
 Τζόε Ντίκ έμπαινε σέ φασα-
 ρίες με τους κακοποιούς που
 κυνηγούσε και δεν του πε-
 ρίσσεμε καιός να παντρευ-
 τή. "Αν ήθελε βέβαια ο Τζόε
 Ντίκ, μπορούσε αφήνοντας
 κατά μέρος τη δίωξι του έγ-
 κλήματος, να ήσυχάση, να
 φτιάξουν μαζί με τη Λύντια
 μία ύπνορχη οίκογένεια. "Α-
 ριστοκράτης, με μεγάλη πε-
 ριουσία από τον πατέρα του,

ο Τζόε Ντίκ ήταν σε θέση να εξασφαλίσει μια πλούσια και άνετη ζωή και για τους δυο τους. Όμως μέσα στο καλοφτιαγμένο αυτό κορμί με τους ευγενικούς και λεπτους τράπους κρυβόταν μια γενναία και άτράμητη καρδιά. Ο Τζόε Ντίκ δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς κίνδυνο. Θά πέθαινε από πλήξη αν κάθε τόσο δεν έπαιζε με το πιστόλι στο χέρι κορώνα γράμμα τα τη ζωή του στις άγριες συγκρούσεις που είχε με τους έθνους της κοινωνίας. Εκείνο το βράδυ, λοιπόν, πριν ξεκινήσει από το σπίτι του για το «Ίλιντ Ρόκ», τον είχε πάρει από τηλέφωνο ο Μπρούκς και τον ειδοποιούσε καγχάζοντας πώς είχε ξαφύγει από την παγίδα που του είχαν στήσει αυτός και οι αστυνομικοί. (*)

— Φυνάξου, μεγάλε ντέ-τεκτιβ!, του είπε σαρκαστικά. Είμαι πάλι ζωντανός και θα πάω σύντομα έκδικησι γι' αυτό που μου σκάρωσες. Αύτη τη φορά όμως να το ξέρης. Δεν πρόκειται να ξαφύγεις από τα χέρια μου.

Αν δεν αναγκάζιζε τη φύλη του αιμαδόρου αρχηγάνγκστερ, θα έβαζε στοίχημα ένα εκατομμύριο δολάρια πώς επρόκειτο για φάρσα. Τάσο ήταν δέσμιος πώς ο Άντλαν Μπρούκς είχε ψηθή στα γκαράζ της συμμορίας

του, που είχε πυρποληθή από τα φλογόβουλα της άστυνομίας κατά την διάρκεια μιας άγριας μάχης που είχε δοθεί μεταξύ των ανθρώπων του Νόμου και των κακούργων του Συνδικάτου του Έγκληματος. Όμως εκείνη ή φωνή ήταν του Μπρούκς και ο Τζόε Ντίκ δεν είχε τώρα καμιά αμφιβολία πώς ο κακούργος ζούσε κι ήταν πάλι έλευθερος, έτοιμος να ξαναρχίσει την εγκληματική του δράση.

Το άπρόοπτο αυτό τηλεφώνημα χάλασε το κέφι του ντέ-τεκτιβ. Άλλά μονάχα για μερικές στιγμές. Ο Τζόε Ντίκ ξαναβρήκε ύστερα από λίγο την ευθυμή διάθεσι που τον διέκρινε και στις πιο κρίσιμες άκμα στιγμές της ζωής του και δεν άλλοιξε το πρόγραμμα της βραδιάς του.

Βγήκε από το σπίτι όπως πάντα κομψά ντυμένος με μια φρεσκοκομμένη γαρβένια στο πέτο του σακκακιού του και οδηγώντας την άνοιχτό-χρώμη μερσεντές πέρασε από τη Λυντια που τον περίμενε και κατευθύνθηκαν μαζί στο «Ίλιντ Ρόκ».

Μιά σατανική παγίδα...

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ της φιλοanthρωπικής παραισάσεως πλησίαζε στο τέλος του όταν ο Τζόε Ντίκ σκέφτηκε πώς δεν έπρεπε να αναβάλει για άλλη μέρα ένα τηλεφώνημα που σχεδίαζε να κάνει στον Λέμυ Τόρενσον. Άφησε το τραπεζάκι του και

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος του Τζόε Ντίκ που έχει τίτλο: «Το Συνδικάτο του Έγκληματος».

πέρασε στο φουαγιέ του θε-
άτρου. Πήρε τον Τόρενσον
στο τηλέφωνο και του μίλησε
για τον Μπρούκς. Έκείνος
δεν τον πίστεψε. 'Ο Τζόε
Ντίκ ξαναγύρισε στην αίθου-
σα. Παράγγειλε ένα πέμπτο
ποτήρι μπράντυ και άρχισε
νά τὸ ἀδεύαζε σιγά-σιγά.

Τότε ἐνῶ ἡ αὐλαία ἀνοι-
γότανε καὶ ὁ κόσμος ὀρ-
θιος χειροκροτοῦσε γαμάτος
ἐνθουσιασμό τὴν Λύντια Τό-
ρεν πού εἶχε τελειώσει τὸ
νούμερό της ἕνα φρακοφορε-
μένο γκαρσόνι πλησίασε τὸ
τραπέζι τοῦ Τζόε Ντίκ.

— Σὰς ζητοῦν στὸ τηλέ-
φωνο, κύριε Τζόε, τοῦ εἶπε
κάνοντας μιὰ ἐλαφρά ὑπόκλη-
σι. Κάποιος θέλει νὰ σὰς μι-
λήσῃ.

'Ο ντέτεκτιβ χαμογέλασε.

— Θὰ εἶναι σίγουρα ὁ Τό-
ρενσον!, μουρμούρισε. Κα-
τάλαβε πὺς δὲν ἀστετεύομαι
καὶ τώρα θέλει νὰ μάθῃ νέα.

Έρριξε μιὰ τελευταία μα-
τιά στὴ σαφή, ὅπου ἡ Λύν-
τια ὑποκλινόταν συγκινημένη
ἀπὸ τίς θερμὲς ἐκδηλώσεις
τῶν θεατῶν, τῆς ἔστειλε ἀπὸ
μακριὰ ἕνα φιλή, τοῦ χαμο-
γέλασε κι' αὐτὴ καὶ ἀκολού-
θησε τὸ γκαρσόνι. Καθὼς
μπήκαν ὁμοῦ στὸν διάδρομο
πού ἔφερνε πρὸς τὸ φουαγιέ,
ὁ ντέτεκτιβ κοινοστάθηκε.
Κάτι πέρασε ξαφνικά ἀπὸ
τὸ μυαλό του καὶ κύτταξε τὸ
γκαρσόνι. Στὸ «Ίλιντ Ρόκ»
σύχναζε πέντε χρόνια ὁ Τζόε
Ντίκ καὶ αὐτὸ τὸ μούτρο γιὰ
πρῶτὴ φορὰ τὸ ἔβλεπε. Τὸ
γκαρσόνι γύρισε καὶ τὸν κύτ-

ταξε. Στὰ χεῖλη του διέκρι-
νε ἕνα κοροϊδευτικὸ χαμόγε-
λο. Τώρα δὲν τοῦ ἔμενε καμ-
μιὰ ἀμφιβολία. Έκανε ἕνα
ῥῆμα πτωχὸ κι' ἔφερε τὸ χέρι
στὴ θήκη τῆς μασχάλης νὰ
πιᾶσῃ τὸ ὅπλο του. Κατάλα-
βε τὴν παγίδα, μὰ ἦταν ἀρ-
γὰ. Κάποιος εἶχε γλυστρή-
σει πῶσω του κι' ἕνα βαρὺ
ἀντικείμενο θρόντησε μὲ δύ-
ναμι στὸ κεφάλι του. 'Ο ντέ-
τεκτιβ ἔβγαλε μιὰ πνιχτὴ
κραυγὴ πόνου. 'Η φωνὴ ὁμοῦ
πνίγηκε ἀπὸ τὰ ζωηρὰ χει-
ροκροτήματα πού ἔφταναν
ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μεγάλης
αἰθουσας. Ένοιωσε ὅλα τὰ
πράγματα νὰ παίρνουν μιὰν
ἀπίθανη βόλτα γύρω του καὶ
δοκίμασε νὰ πιαστῇ ἀπὸ
τὸν τοίχα. Ένα δεύτερο χτύ-
πημα ὁμοῦ πῶς δυνατό ἀπὸ
τὸ πρῶτο τὸν ἔκανε νὰ γονα-
τίσῃ. Χάρια τὸν ἀρπάξαν καὶ
τὸν ἔσυραν πρὸς τὰ ἔξω. Α-
κουσε πολλοὺς ἀνθρώπους
πού μελοῦσαν χαμηλόφωνα
κι' ὕστερα ἔχασε τίς ἀισθή-
σεις του κι' ἔπαψε νὰ ἐνδια-
φέρεται γιὰ ὅ,τι γινόταν γύ-
ρω του.

Στὰ χέρια
τῶν γκάνγκστερ

Η ΛΥΝΤΙΑ Τόρεν ἔρριξε
μιὰ τελευταία ματιά
στὸν καθρέφτη. Έλα-
μπε ἀπὸ ὁμορφιά. Έρριξε
στοὺς ὤμους της τὸ διαπρο-
μαντῶ της καὶ δῆλκε στὸν
ὁδὸμο ἀπὸ τὴν ἐξοδο τῶν κα-
μαρινῶν πού βρίσκονταν στὸ
πίσω μέρος τοῦ θεάτρου. Εἶ-
δε τὴν ἀνοιχτόχρωμη μερσεν

ές του Τζόε να την περιμένει στη γωνιά κι' έτρεξε ευτυχισμένη προς τα εκεί. 'Η πόρτα στη θύσι του σωφέρ άνοιξε και ή Λύντια πήδησε μέσα.

— 'Αλλο Τζόε!, είπε. Δέν με φιλάς λοιπόν για την έπιτυχία μου;

'Η πόρτα έκλεισε απότομα, τó άμαξι ξεκίνησε κι' ό άνθρωπος πού καθόταν στο δολάν γέλασε. 'Η Λύντια έθγαλε μια τρομαγμένη κραυγή. 'Εκείνος, πού φορούσε τη ρεπούμπλικα του Τζόε κι' έκρυβε τότεν ώρα τó πρόσωπό του κυττάζοντας προς τα έξω, δέν ήταν ό άρραδω

νιαστικός της. *Ήταν ένας άγνωστος άσκημομούρης με μαρφή γαρίβλα.

— Βοήθεια!, φώνηξε ή κοπέλλα.

Κάποιος πού καθόταν στο πίσω μέρος του άμαξιού έσκυψε κι' ή παλάμη του της έκλεισε τó στόμα. Τυτόχρονα ή παγωμένη κάνη ενός πιστολιού καρφύθηκε στη θύσι του κρανίου της.

— Σε συμβουλεύω να τó βουλώσης, κοίκλα μου!, είπε εκείνος πού κρατούσε τó πιστόλι. Άν είσαι φρόνιμη, δέν έχεις να πάθης τίποτα. Άν όμως άρχίσης να παρασταίνης τή ζόρικη, στην άναψα!

*Ο Τζόε Ντικ τινάχτηκε σαν ελατήριο και με μία κίνηση άπίστευτα γρήγορη τσάκισε τά κρανία των δύο συμμοριτών πού φρουρούσαν τó σπίτι του Μυστηρίου.

Τὰ μᾶτια τῆς κοπέλλας γέμισαν ἀπέλπισια. Τὸ αὐτοκίνητο ἄφησε τοὺς μεγάλους δρόμους καὶ ἄρχισε νὰ διασχίζῃ μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα δρόμους καὶ ἔρημα στενοσόκακα.

— Μὰ, Θεέ μου! Τί ζητάτε ἀπὸ μένα; ρώτησε μὲ πνιχτὴ φωνὴ προσπαθώντας νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ στόμα τῆς ἀπὸ τὴν πάλιαμν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δρισκόταν πίσω τῆς. Γιά ποῖό λόγο μοῦ φέρνεστε ἔτσι;

— Ἐμεῖς δὲν ζητᾶμε τί ποτα!, εἶπε γελώντας ὁ συμμορίτης. Τ' ἀφεντικό μας ὁ μὴς γιὰ νὰ μᾶς σταλῇ νὰ σὲ παραλάβουμε κάτι θὰ σὲ θέλῃ σίγουρα. Μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ σοὺ μιλήσῃ γιὰ τὸ ἄγορά σου.

— Πού εἶναι ὁ Τζόε; ἔκανε μὲ ἀπόγνωσι. ἡ Λύντια. Ἄχ, ἀφήστε με νὰ φύγω.

— Μὴν παρακουιέσαι!, διέταξε ἄγρια ἐκεῖνος ποὺ ὠδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο καὶ φοροῦσε τὴν ρεπούμπλικα τοῦ ντέτεκτιβ. Ἄν ἐξασκολευθῇς ἔτσι μπορεῖ νὰ σὲ θροῦν μὲ μιὰ σφαῖρα στὸν σθέρκο αὐριο τὸ πρωῒ. Ἐκτὸς ἂν σ' ἀρέσῃ νὰ γράψουν ἕναν ὠραῖο ἐπιγράδειο γιὰ σένα οἱ ἐφημερίδες.

Ἡ κοπέλλα ἔπαψε νὰ μιλά. Κατάλαβε πὺς κάθε προσπάθεια νὰ ἐκφύγῃ ἦταν μάταιος κόπος. Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε διασπικὰ καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ἦταν γεμάτη ἄγωνα. Πού δρισκόταν ὁ Τζόε Ντίκ; Πὺς τὸ αὐτοκίνητό του

δρέθηκε στὰ χεῖρια αὐτῶν τῶν ἀγνώστων γκάνγκστερ; Πὺς δρέθηκε ἡ ρεπούμπλικα τοῦ ντέτεκτιβ στὸ κεφάλι ἐκείνου ποὺ καθόταν στὴ θέσι τοῦ σωφῆρ; Τὰ ἀγωνιώδη αὐτὰ ἐρωτήματα τὴν ἔπνιγαν. Ἐνα πλήθος ἀπὸ ἀνατρεχιαστικὲς σκέψεις τὴν δαδάνιζαν.

— Ἄν ρωτᾷς καὶ γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σου, τῆς εἶπε καὶ τῆς ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ ὁ σωφῆρ, εἶναι καλὰ καὶ σὲ χαιρετᾷ. Σὲ λίγο θὰ τὸν δῆς καὶ θὰ τὸν συχαθῇς. Τὰ παδιὰ τοῦ κάνανε σὰν μπαγιατικό μπιφτέκι τὰ μούτρα ἀπὸ τίς γροθιές.

Ἡ Λύντια δαγκώθηκε. Ἐνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

— Μὰ γιατί ὅλα αὐτά; ρώτησε. Γιά ποῖό λόγο;

Ἐκεῖνος ποὺ καθόταν πίσω γέλασε δυνατὰ.

— Δὲν τὸ κατάλαβες;

— Ὅχι!, ἀναστρέφαζε ἡ Λύντια.

— Ἐ, λοιπόν!, θὰ στὸ πῶ γιὰ νὰ τὸ ξέρῃς. Ἡ παρὲς σου εἶναι σπιούνης τῆς ἀστυνομίας, καὶ ἔδωκε μιὰ τρικλοποδιὰ πρὶν ἀπὸ μέρης στ' ἀφεντικό μας. Τ' ἀφεντικό ὅμως εἶναι ἀτσίδα καὶ δὲν πλάνεται. Καὶ τώρα ἤρθε ἡ ὥρα νὰ ξοφλήσῃ τὸ λογαριασμό του.

— Ποιὸς εἶναι τὸ ἀφεντικό σας; ρώτησε ἡ Λύντια.

— Ὁ Μπροῦκς!, εἶπε κοφτὰ ὁ συμμορίτης. Ὁ Ἄλαν Μπροῦκς!.

Ἡ Λύντια ἔνοωσε τὴν ἀναπνοή της νὰ κόβεται. Τὰ μάτια της τρεμόπαιξαν καὶ τὸ βλέμμα της γέμισε ἀπελπισία καὶ πονό. Εἶχε ἀκούσει τὸν Τζέι νὰ μιλήσῃ γι' αὐτὸν τὸν αἰμοδόρο ἐγκληματία. Δὲν τῆς ἔμενε λοιπὸν καμμιὰ ἀμφιβολία πὺς οἱ ὥρες της κι' οἱ ὥρες τοῦ Τζέι Ντίκ ἦσαν μετρημένες. Ὁ Ἄλαν Μπρούκς δὲν θὰ τοὺς λυπόταν. Θὰ τοὺς βασάνιζε καὶ θὰ τοὺς σκότωνε καὶ τοὺς δυὸ ἀφοῦ ἦταν αἰχμάλωτοι στὰ χεῖρα του.

— Σὲ λίγο φτάνουμε, εἶπε ὁ σωφὲρ. Κύτταξε νὰ σταθῇ φρόνιμα καὶ νὰ ἀποκινήσῃ μετ' σεβασμὸν σ' αὐτὰ πού θὰ σὲ αὐτήσῃ τὸ ἀφεντικό. Διαφορετικὰ νὰ ξέρῃς πὺς θὰ περῶσθης ἀσκήμα.

Εἶχαν μπεῖ σ' ἓνα ἀδιέξοδο σκοτεινὸ δρομάκι. Ἡ Λύντια ἔβριξε ἓνα βλέμμα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου. Ψυχὴ δὲν ὑπῆρχε σ' αὐτὸ τὸ δρόμο. Τὸ μικρὸ ηλεκτρικὸ λαμπιόνι πού δοῖ σκόταν στὴν ἀπέναντι νωνία ἔβριχνε ἓνα παλὺ ἀσθενικὸ φῶς σ' ὅλα τὰ γύρω. Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε ἔξω ἀπὸ ἓνα παλιὸ σπίτι. Ἐνα παράθυρο αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ μισάνοιξε καὶ μερικὲς ἀκτίνες φωτὸς ἔσκιαν τὸ σκοτάδι. Στὸ μισάνοιχτο παράθυρο φάνηκε τὸ πρόσκυπο μιάς ἐπισκευασμένης γριῆς φοροῦσε χαλκάδες στ' αὐτιά.

— Ἀνοίξε μας, καιμά!, εἶπανε ὁ σωφὲρ. Φέρνουμε

κάποια κούκλα.

Τὸ παράθυρο ξανοίλεισε κι' ἐκεῖνος πού καθόταν πίσω ἀπὸ τὴν Λύντια τὴν ἐσπρωξε μετ' τὸ πιστόλι του.

— Ἀντε κατέβανε!, διέταξε.

Πρῶτος κατέβηκε ὁ σωφὲρ. Ὕστερα κατέβηκε χλωμὴ μετ' δοκρυζόμενα μάτια ἡ κοπέλλα. Τελευταῖος κατέβηκε ἐκεῖνος πού κρατοῦσε τὸ πιστόλι στὸ χεῖρι. Προχώρησαν κι' οἱ τρεῖς πρὸς τὴν πόρτα τοῦ παραβλαλισμένου σπιτιοῦ...

Οἱ κομπρέσες τοῦ Ρούντυ

Ο ΚΡΕΜΑΝΤΑΛΑΣ δοῖ θὸς τοῦ Τζέι Ντίκ, ὁ ξυλοπόδορος Ρούντυ Μπάθ, κύτταξε τὸ ρολόι του. Ἦταν χωρίς. Εἶχε καιρὸ νὰ δάλλῃ ἀκόμα δυὸ—τρεῖς καφετὲς κομπρέσες στὸ μάτι του. Τὸ δεξιὸ του μάτι ἦταν πρησιμμένο πάλι καὶ ἐλαφρῶς μελιτζανί ἀπὸ μερικὲς γροβιές πού ἀρπάξε τὴν προηγούμενη σ' ἓνα καυγὰ πού ἔκανε κυνηγώντας νὰ πιάσῃ σ' ἓνα λεωφορεῖο κάποιον πορτοφολά. Ὁ κλέφτης εἶχε ἀρπάξει ἀπὸ τὴν τσάντα κάποιου κυρίου ἓνα μάρσο δολάρια. Ὁ Ρούντυ τὸν εἶδε καὶ ὠρμησε νὰ τὸν πιάσῃ. Καθὼς σάλταρε ὁμῶς πρὸς τὸ μέρος του τοῦ πέσανε τὰ χοντρά μυωπικὰ γυαλιά του πού φοροῦσε καὶ ἔπαψε νὰ βλέπῃ. Ἀλλὰ δὲν ὀπισθοχώρησε. Ὁρμησε ἐναντίον τοῦ κλέφτη καὶ σβέριωσε κατὰ

λάθος έναν... μποξέρ που τα ξίδευε μέσα στο ίδιο λεωφορείο.

— Δώσε τὰ λεφτά, λωποδύτη, στην κυρία!, κραύγαζε.

Ὁ ἄνθρωπος τάχασε κι' ἔγινε χλωμός.

— Ποιά λεφτά; ρώτησε.

— Ἔλα σταμάτα νὰ παρασταίνης τὸν ψόφιο κοριό! Σὲ εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια νὰ χώνης τὸ χέρι σου στὴν τσάντα καὶ νὰ παίρνεις τὰ χρήματα. Κατέβαινε λοιπὸν πρὶν σοῦ κατεδάσω καὶ μιά γροθιά καὶ σοῦ χάλασω τὴν πρόσοψι.

Ὁ μποξέρ, πού ἦταν πραγματικὰ ἀθῶος, γιατί ὁ πραγματικὸς κλέφτης εἶχε πιηδῆσει κι' ὅλας ἐξω ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, προσπάθησε νὰ τὸ ρίξῃ στὸ ἄσπετο. Ἀλλὰ ὁ Ρούντυ Μπάθ δὲν σήκωνε ἀστεῖα. Ὅταν μάλιστα ἡ γυναῖκα κατὰλαβε πὼς τὴν εἶχαν κλέψει καὶ ἄρχισε νὰ δοῦλε ὑστερικές κραυγές, ὁ Ρούντυ τόσο ἐνθουσιάστηκε πὺ κατέβασε μιά γροθιά στὸ στήθος τοῦ μποξέρ ἀπὸ εἰδοποίητα. Ὁ μποξέρ τότε ἀγρίεψε καὶ ἔδωσε ὡς ἀπάντησι μερικὲς ἀπανωτὲς στὸν κρεμανταλὰ δοηθὸ τοῦ Τζόε Ντίκ. Εὐτυχῶς πὺ μερικοὶ ψυχραῖμοι ἐπέβατες πέσανε στὴ μέση καὶ ἀπαξάσανε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐξαγριωμένου πυγμάχου τὸν Ρούντυ. Ἔτσι, δὲν πῆγε μὲν στὸ νεκροτομεῖο, γύρισε ὅμως σπῆτι στὰ κακὰ του χάλια.

Οἱ κομπρέσες πὺ ἔβαζε

τοῦ ἔκαναν καλὸ. Τὸ πρήξιμο ὅμως καὶ τὸ μελάνιασμα τοῦ δεξιοῦ ματιοῦ δὲν ἔφυγε. Ἀπ' αὐτὸ ἔβγαλε τὸ συμπεράσμα ὁ Ρούντυ, σὰν καλὸς ντέκτιβ, ὅτι ἡ γροθιά πὺ εἶχε δεχτῆ στὸ στήθος αὐτοῦ τοῦ ἀλογίστου μούτρου τοῦ ἦταν εἰκοσι φὸρες ἰσχυρότερη ἀπὸ τίς ἄλλες. Ἔπρεπε ὅμως νὰ κάνει τὰ ἀδύνατα δυνατὰ νὰ ἐπαναφέρῃ σὲ κάποια πὺ ὑποφερτὴ κατὰστασι τὸ μάτι του. Κι' αὐτὸ γιατί θὰ πέθανε ἀπὸ κοημὸ ἂν δὲν πῆγαινε στὸ «Ἰλιντ Ρόκ» νὰ χειροκροτήσῃ τὴ Λύντια. Ἐβαζε λοιπὸν τὴν μιά κομπρέσα ἀπάνω στὴν ὄλη καὶ σιγά—σιγά κάτι κατάρρε. Πῆγε καὶ κάθησε μπροστὰ στὸν καθρέφτη.

— Ἐν τάξει, εἶπε. Τώρα εἶμαι ἐμφανίσιμος. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ εἶμαι ἐντελὼς ἐν τάξει.

Οἱ ὑποφίες
ἐνὸς κρεμανταλὰ...

ΕΝ ΤΑΞΕΙ ἦταν στὶς δώδεκα παρὰ τέταρτο ὁ Ρούντυ. Στὶς δώδεκα ἀκριδῶς θὰ τελείωνε ἡ παράστασι στὸ «Ἰλιντ Ρόκ». Ντύθηκε διαστικά. Ἰσα—Ἰσα πὺ πρόφτανε τὸ τελευταῖο νούμερο. Βῆκε στὸ δρόμο σταμάτησε ἕνα ταξί καὶ ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ θεάτρου. Ὅταν ἔφτασε ὅμως ἐκεῖ εἶδε τὰ μπουλὸικα τὸν θεατῶν πὺ ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ κατὰλαβε πὼς ἡ

παράστασι· είχε πάρει τέλος.

— Δεν πενιάζει, σκόρπηκε. Θα πάω τουλάχιστον να προφτάσω τη Λύντια πριν φύγει να τη συγχαρώ.

Πήγε στο πίσω μέρος του θεάτρου, εκεί που δρισκόταν ή είσοδος των καμαρινιών των ηθοποιών. Και ξαφνικά σταθηκε και γούρλωσε τα μάτια. Είδε τη Λύντια να τρέχει και να μπαίνει σ' ένα αυτοκίνητο. Στο αυτοκίνητο είχε προσεξει από πριν πως δρισκόνταν δύο άγνωστοι, όχι και τόσο συμπαθητικοί. Το άμαξι ήταν μερσεντές, όπως και το άμαξι του Τζοε Ντίκ. Αλλά μονάχα μιά μερσεντές υπήρχε στη Νέα Υόρκη; Χιλιάδες όμοια αυτοκίνητα κυκλοφορούσαν στους δρόμους.

— "Α! Την άτιμη! μούγρισε ο Ρούντι. Άπατάει τον αρχηγό μου! Ένας Θεός μονάχα ξέρει πού πάει τώρα να γλονιήσει μαζί τους. Κι' εκείνος ο φουκαράς ο Τζοε έχει την ιδέα πως τον λατρεύει!. Είναι φοβερό. Πρέπει να του ανοίξω τα μάτια να μάθω τι είδους σαρανταποδαρούσα είναι αυτή που έχει άρραβωνιαστή.

Ο κρεμανταλάς έβυσε τη μύτη του... να κατεβάσει ιδεες. Αυτή η υπερτροφική μύτη που στόλιζε το αλογίσιο μούτρο του ήταν ένα είδος...ραντάρ για το άστυνομικό του δαιμόνιο. Τον προειδοποιούσε σε πολλές περιπτώσεις για κάποιον κίνδυνο που διέτρεχε και άλλοτε

πάλι τον... καθωδηγούσε στις ντεκετιδικές του ενέργειες.

— Θα τους παρακολουθώ!, είπε.

Σχεδόν άμέσως το άμαξι ξεκίνησε. Ο Ρούντι έφυγε από τη σκιά που ήταν κρυμμένος και με δυο πηδημάτα τινάζοντας τα μακριά κανιά του το έφτασε και σκαρφάλωσε στο πίσω του μέρος.

—Τώρα σ' έχω στο χέρι σι γανοπαπαδιά!, γρύλλισε. Λύριο θα δώσω αναφορά στον Τζοε και θα του πω τα καθεκαστα. Δεν έχω καμμιά αμφιβολία πως θα σου δώση άπολυτήριο. Γιατί ο αρχηγός δεν είναι από εκείνα τα παιδιά που μπορούν να άνεχτούν τέτοια πράγματα...

Η ψυχή του Ρούντι Μπάθ σπάραιζε από θλίψη και πόνο.

— "Α, την πρόστιχη!, μούγγρισε. Είναι μπιτ για μπιτ ξετσιπωτή! Και να πρόκειται τουλάχιστον για κανέναν της προκοπής; Άπ' τα στενοσόκακα που περνάμε καταλαβαίνω σε τι είδους τρώγλη θα πάη να διασκεδάση απόψε... Μεσαλίνα! Έτσι μούρχεται να την στραγγαλίσω!

Ο Ρούντι
δρά κεραυνοβάλα...

Τ Ο ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ταξίδεψε περισσότερο από ένα τέταρτο της ώρας και μιά άκατανίκητη περιέργεια δασάνιζε τον Ρούντι Μπάθ. Ήθελε να δη με τα ίδια του τα μάτια τα όσα

έβλεπε με τη φαντασία του. Δεν ήταν άσκημα να δεβαιωνόταν. Μισροηκώθηκε και πλήρσισε τό πέρω παράθυρο του ελτοκινήτου. Τόν έπιασε λαυγκας και λίγο έλειψε να χάση την ίσοροπία του και να πέρση φαρδύς πλατύς άσσκελα στή μέση του δρομού. Τά μάτια του γουρλωσανε και τό άλογόσιο μόντρο του έγινε κίτρινο σάν βειάφι από φόβο και τύψεις. Πόσο άδικος στάθηκε! Είδε την Λύντια. Άλλά είδε επίσης και κάποιον πού είχε στηρίξει την κάμη του πιστολιού του στο σδόρκο της. Δεν χρειάζοταν να είναι κανείς και πολύ έξυπνος για να καταλάβει ότι ή κοπέλλα δεν πήγαινε σέ έρωτικό ραντεβού. Άπό τίς άπελπιζιμένες κινήσεις πού έκανε κι' άπ' την άπειλητική στάση εκείνου πού κρατούσε τό πιστόλι φαινόταν καθαρά ότι ή Λύντια θρискόταν σέ κίνδυνο.

— Έδώ κάτι άλλο συμβαίνει!, μουμεούρισε. Πρέπει να διαλύσω τό μυστήριο. Θα διαλύσω τό μυστήριο και θα ελευθερώσω τό κορίτσι.

Εύχαριστημένος τώρα για την νέα άνασκάψι πού έκανε έσκυψε πάλι και συνέχισε τό ταξίδι του κρεμασμένος στο πίσω μέρος του αυτοκινητού, ενώ τό μυαλό του καταστρώνει ένα σχέδιο. Ένα από τά πιο τολμηρά σχέδια.

Τό αυτοκίνητο σταμάτησε. Ο Ρούντυ πήδησε και γλύστρησε στο σκοτάδι. Κρύφτηκε πίσω από ένα δοχείο

σκουπιδιών και περίμενε. Είδε τό παράθυρο του σαροβαλιασμένου σπιτιού ν' άνοιγη κι' ύστερα είδε τους δύο συμμερίτες μαζί με την Λύντια να θγαίνουν από τό αυτοκίνητο. Θα τους άφηκε να μπουν στο σπίτι κι' όταν έμπαιναν θάβαζε σ' έφαρμογή τό τολμηρό σχέδιό του. Θα έμπαινε στ' αυτοκίνητο, θα τόβαζε μπροστά και τρεχοντας με λίγγιώδη ταχύτητα θα έσπευθε να είδοποιηση τον Τζοε. Ο Τζοε θα τη λεφωνούσε στον Λέμυ Τόρενσον και ύστερα από λίγο τό σπίτι θα μπλοκαριζόταν από την άστυνομία.

— Άμ' δεν θα μού ξαφύγουν έμένα!, σκέφτηκε με υπερφάνεια. Έγώ έχω ιδέα...

Τό σπουδαίο όμως αυτό σχέδιο έντελώς άπρόοπτα χάλασε από ένα άσήμαντο γεγονός. Ο Ρούντυ φτερνίστηκε. Προσπάθησε να πνίξη τό δεύτερο φτέρνισμα πού του ήρθε ύστερα από τό πρώτο. Άλλά ξαναφτερνίστηκε πιο δυνατά και αυτό ήταν ή καταστροφή. Οι δύο συμμερίτες σταμάτησαν ξαφνιασμένοι και γυρισαν προς τον τεκετέ των σκουπιδιών. Ο Ρούντυ ένοιωσε ένα έκατομμύριο μυρμήγκια να κάνουν περίπατο στή ραχοκοκαλιά του και... ξαναφτερνίστηκε.

Εκείνος πού κρατούσε τό πιστόλι με δύο ψηδήματα βρέθηκε κοντά του. Τόν είδε μέσα στο σκοτάδι και τά μάτια του άστράψανε.

— 'Απάνω τὰ χέρια! δέ-
ταξε.

Ο Ρούντυ όμως δὲν ὑπά-
κουσε. Βλέποντας πῶς ἔτσι-
κι' ἀλλοιῶς ἦταν χαμένος τι-
νάχτηκε ἀπτόμα ἀρθός καὶ
τοῦ ρίχτηκε. Σήκωσε μὲ τὰ
χτύπητα ἀστράτης τὸ ἕνα πό-
δι του καὶ τὸ χαιρὸ παιπού-
σι του πέτυχε στὸ σαγόνι
τὸν συμμορίτη. Ὁ συμμορί-
της δόγγησε καὶ ἔκανε μερι-
κὰ δῆματα πίσω. Ὁ Ρούντυ
πῆρε θάρρος. Μιά δεύτερη
κλωτσιὰ τὸν πέτυχε στὸ στο-
μάχι καὶ ὁ συμμορίτης, πρὶν
προφτάσει νὰ πυροβολήσει,
πῆρε μιὰ θεαματικὴ βουτιά
κι' ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα στὰ
σκουπίδια.

— Πίσω γιατί θὰ φάμε
τὰ μοστάκια μας!, οὐρᾶσε
ὁ Ρούντυ τραβώντας τὸ πι-
στόλι του καὶ ἀπενευρόμενος
πρὸς τὸν σωφὸρ πού εἶχε
ἀρπάξει τώρα καὶ κρατοῦσε
ἀκίνητη τὴν Λύντια. Ψηλά
τὰ χέρια γιατί δὲν ἀστελεύ-
ομαι.

— Ρούντυ!, φώναξε ἡ κο-
πέλλα καὶ προσπάθησε νὰ ξε-
φύγει νὰ τρέξει κοντὰ του.
Ρούντυ, σώσε με!

— Μὴ φοβάσαι, Λύντια!,
φώναξε ὁ Ρούντυ καὶ πυροβο-
λήσει. 'Εγὼ εἰμαι ἐδῶ!

Τρεῖς σφαῖρες ἔφυγαν ἀπὸ
τὸ πιστόλι τοῦ κρεμανταλά
καὶ πέρασαν σφυρίζοντας
πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Λύν-
τίας.

— Θὰ μὲ σκοτώσης, Ρούν-
τυ!, κραύγασε γεμάτη ἀπελ-
πισία ἡ κοπέλλα.

— Μὴ σὲ νοιάζει!, ἀπάν-

τηρε ὁ Ρούντυ.

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε, νὰ
πῇ τίποτα περισσότερο. Ἀ-
πὸ τὸ σαραβαλιασμένο σπι-
τι τρεῖς ἄνθρωποι πετάχτη-
καν καὶ ὤρμησαν ἐναντίον
του. Ὁ Ρούντυ σημάδισε καὶ
ἀδείασε τὸ πιστόλι του ἀπά-
νω τους. Οἱ σφαῖρες του ἔσπαι-
σαν μερικὰ κεραμῖδια. Οἱ
τρεῖς συμμορίτες ὤρμησαν
ἀπάνω του. Μιά δυνατὴ γρο-
θιά δρόντησε ἀγρία στὸ ἀ-
λογίσιο μούτρο του.

— Ὦχ τὸ μάτι μου!, δόγ-
γησε ὁ Ρούντυ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ όμως πα-
λεύοντας ἀπεγνωσμένα κατὰ
φερε μερικές κλωτσιές σὲ κεί-
νους πού τὸν εἶχαν κυκλώσει.
'Ενας συμμορίτης ἔπεσε στὸ
χάμα οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν
πόνο. Ἐνας ἄλλος ἔπιασε
τὸ στομάχι του. Ὁ τρίτος
πῆγε στὸν ἀπέναντι τοῖχο νὰ
γκρεμίσει ἕνα κομμάτι σοῦ-
δα. Ὁ Ρούντυ πῆρε μιὰ βαθεῖα
ἀναπνοή κι' ἕνα χαμόγελο
βριάμβου φάνηκε στὰ χεῖλη
του. Ἀλλὰ τὸ χαμόγελο ἔ-
σβυσε ἀπτόμα. Ἀπὸ τὴν
ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ σαραβα-
λιασμένου σπιτιοῦ ξεπετάχτη-
καν ἄλλα πέντε ἀγριόμουτρα.
Ὁ Ρούντυ ξεροκατάπιε. Χω-
ρὶς πιστόλι, ἐντελῶς ἀοπλος,
ἦταν ἀδύνατο νὰ τοὺς ἀντι-
μετωπίσει. Ἡ καρδιά του χο-
ροπήδησε. Σκέφτηκε γιὰ μιὰ
στιγμὴ νὰ τὸ δόση στὰ πό-
δια. Ἀλλὰ ἡ Λύντια ἦταν ἀ-
κόμα ἐκεῖ καὶ δὲν μπορούσε
νὰ τὴν ἀφήσει. Ὁ σωφὸρ ἄ-
γρια τὴν ἔσερνε πρὸς τὴν
πόρτα, ἐνῶ ἡ κοπέλλα σφιγ-

γλίζε και αγωνιζόταν να ξεφύγει.

— Πίσω δλοι!, φώναξε προτείνοντας τις γροθιές του δ' Ρούντυ. Πίσω άγρίμα!... Άλλά οι συμμοριτες δέν τόν άκουσαν. Ρίχτηκαν σά λυσσασμένα σκυλιά άπάνω του. Ή κόνη έως πιστολιού προσγειώθηκε στο κεφάλι κι' ό καρμισταλάς βοηθός του Τζόε Ντίκ άρχισε νά βλέπη χρωματιστά άστέρια. Γούττισε. Οι γροθιές έπεφταν θροχή.

— Όχι δλοι μαζί! Ένας —ένας. Μή βασάτε δλοι μαζί!, είπε κλαψίρικά. Όχι! Ένας—ένας κύριοι!

Άλλά κανείς δέν τού έκανε τή χατήρι. Οι γροθιές συνεχίζοταν και στίς γροθιές προσετίθονταν και άνοιξε κλωτσιές. Σέ λίγο ό Ρούντυ Μπάθ όνειρευότανε πώς ήταν μπάλλα ποδοσφαίρου και πώς πέντε ζευγάρια πόδια προσπαθούσαν νά τόν σουτάρουν σ' ένα άόρατο τέρας.

Ο Τζόε Ντίκ τά παίζει δλα γιά δλα!

Ο ΤΑΝ ό Τζόε Ντίκ άνοιξε τά μάτια του, ένοιωθε ένα δυνατό πόνο στο κεφάλι. Ένα θαλό σύννεφο σκέπαζε τή νού του και δέν μπορούσε νά θυμηθή. Έκείνο πού καταλάβαινε μονάχα ήταν ότι βρισκόταν σ' ένα άυτόκινητο πού ταξίδευε σ' έναν άνωμαλο δρόμο. Άνοιξε κι' έκλεισε σχεδόν άμέσως τά μάτια. Καθόταν ανάμεσα σέ δυό ανθρώπους. Βα

σάμισε τή μυαλό του νά θυμηθή τού είχε ξαναδής τών έναν από αύτους τούς δύο. Μιά άκτίνα φωτός ταύπωσε άνάμεσα στο θαλό σύννεφο. Ό ένας από τούς δύο ήταν τή φοσφορομένο γκαρσόνι τού «Ίλιντ Ρόκ», πού τόν είχε παρασύρει στο διάδρομο τού φουαγιέ. Απότομα δλα έκαθίσαν στο νού του. Ή άκτίνα έγινε άπλετο φώς και τή θαλό σύννεφο γόθηκε. Ό ένας από τούς δύο είχε ένσυντόματο άκαμψομένο στή γόνατά του. Τή βλέμμα τού ντέκτετιβ κορφώθηκε στο άυτόματο. Εκείνος πού φορούσε τή φορέα τού γκαρσονιού έλαμπε τσιγάρο.

— Φαίνεται πώς ή καρπαζιά πού τού έδωκατε Νταίηβις, είπε στόν άλλο. Ήταν πολύ γερή. Τόν παραξάλλισε και άκούα νά ξυπνήση.

— Δέν χαίρεσαι; Έκανε γελώντας έκείνος. Έτσι, όταν τόν στριμώξουμε στο πλεούμενο, δέν θά μάς κήη τόν ζόρικο. Θά ξυπνήση όταν δή τή άφεντικό μπροστά του. Ύστερα θά τόν ξανακοιμήσουμε και θά τόν εοιματόσουμε. Τότε δην θά ξαναξηπνήση, γιατί θά έχη καταπτή έναν τόννο θάλασσα.

— Τή άφεντικό θά μάς περιμένη εκεί;

— Έτσι φαίνεται. Πρίν άν στελιη στόν πάτο τής θάλασσας, θάλει νά τού κουβεντιάση. Γι' αύτό έπιασε και τή κορίτσι του. Τούτος ό χαφής είναι πολύ ταιμπημένος μέ τήν τραγουδίστρια.

Ὁ Μπρούκς ἔγει μισό. Ξέρει τί κάνει. Ἐχοντας στὸ χέρι τὴν Τζέιν, θὰ ὑποχρεώσῃ τὸν Τζέι Ντὶκ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του νὰ τοῦ πῇ ἐκεῖνα ποὺ χροιάζονται. Ὁ μεγάλος ντέκτιβ θὰ γίνῃ ἀνάκι. Ὑστερα ποὺ δὲν θὰ τὸν ἔχῃ ἀνάγκη, θὰ τὸν στείλῃ νὰ κἀνῃ ἓνα ὠραῖο μπάνιο μὲ μιὰ πέτρα στὸ λαμό. Κατάλαβες;

Ὁ Τζέι Ντὶκ ἀναρρίγησε. Ἐνα παγωμένο χέρι φούχτιασε τὴν καρδιά του. Ἀπὸ τὰ λίγα λόγια τῶν συμμοριτῶν μάθαινε τώρα δυὸ πράγματα. Τὸ ἓνα τὸ εἶχε μαντέψει ἀπὸ καιρὸς. Ἦταν δηλαδὴ σχεδὸν βέβαιος, ὅτι ἡ παγίδα στὴν ὁποία εἶχε πέσει ἦταν τοῦ Μπρούκς. Ὁ Μπρούκς εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐκδικηθῇ καὶ δὲν ἀοργεσε καθόλου. Τὸ ἄλλο ὅμως, τὸ δεύτερο, ὅτι δηλαδὴ ἡ Λύντια, ἡ κοπέλλα ποὺ λάτρευε ὅσο τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο, ἦταν αἰχμάλωτη τῆς συμμορίας τοῦ αἰμοδρόου ἀοργικάνγκστερ, γιὰ πρῶτη φορὰ τὸ μάθαινε. Αὐτὸ ἦταν κάτι ποὺ δὲν προέβλεπε. Ὁ Μπρούκς λοιπὸν εἶχε ἀρρίξει πάλι ἓναν λυσσαλέο πόλεμο ἐναντίον του. Ἐπρεπε νὰ ἀντιδράσῃ ἀμέσως.

Οἱ συμμοριτὲς ἦταν τρεῖς. Ἐνας αὐτὸς ποὺ ὡδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο καὶ δυὸ ἐκεῖνοι ποὺ δρίσκονταν στὸ πίσω μέρος καὶ τὸν εἶχαν στὴ μέση. Εὐτυχῶς δὲν ἦταν δευτέριος. Τὸν προνοοῦσαν ἀκόμα γιὰ ἀνάσθησι καὶ δὲν εἶχαν πῶς κανένα προφυλακτικὸ

μέτρο. Ἀλλοτε ἦταν ἥσυχοι γιὰτὶ τοῦ εἶχαν πάρει καὶ τὰ δυὸ πιστόλια ποὺ κρατοῦσε πάντα μαζί του.

Τώρα ὁ Τζέι Ντὶκ μὲ κλειστὰ μάτια, ἀλλὰ ἀγρυπνῶντες τοὺς αἰσθήσεις, προέβλεπε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ δοῦν. Φυσικὰ αὐτὸ ποὺ σχεδίαζε δὲν ἦταν καθόλου εὐκόλο. Ἦταν ἀσπλὸς ἀνέμεσα σὲ τρεῖς κακούργους ἀπλησμένους ὡς τὰ δόντια. Ἐπρεπε νὰ κινηθῇ κεραυνόβολα, πρὶν προεβλεπτοῦν ἐκεῖνοι νὰ ἀμυνθοῦν. Ἦξερε πῶς ἡ δουλειά ποὺ ἔκανε ἦταν ἓνα καθημερινὸ παίγνιδι μὲ τὸ θάνατο. Τὸ παίγνιδι αὐτὸ θὰ ᾤπαιζε κι' ἀπόψε. Στὴν ἰδέαν πῶς ἡ Λύντια διέτρεχε κίνδυνο, ἐνοιοθετο ἔτοιμος νὰ τὰ παίξῃ διὰ γιὰ διὰ γιὰ νὰ τὴ σώσῃ.

Τὸ αὐτοκίνητο ἐξακολουθοῦσε πάντοτε νὰ ταξιδεύῃ σ' ἓναν ἀνώμαλο δρόμο. Ὁ ντέκτιβ ἦταν βέβαιος πῶς εἶχαν ἀφήσει πίσω τους τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ πῶς διέσχισαν τοὺς σκοτεινοὺς δρόμους ἑνὸς ἀγροτικῆς προαστίου. Τοῦτο τὸ προάστιο ὅμως ἔπρεπε νὰ δοῖσκειται σίγουρα κοντὰ στὴ θάλασσα, ἀφοῦ οἱ συμμοριτὲς εἶχαν μιλήσει γιὰ κάποιο ἀπληροῦμένο ποὺ τοὺς περιέμενε. Μισάνοιξε τὰ μάτια. Εἶδε σκιὰς δέντρων ποὺ προνοοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Οἱ δυὸ συμμοριτὲς ἐξακολουθοῦσαν νὰ κοινοβεντιάζον. Τὸ χέρι τοῦ Τζέι Ντὶκ κινήθηκε ἀνεπαίσθητα

πρὸς τὰ δεξιὰ. Πρὸς τὰ δεξιὰ καθόταν εκείνος πού εἶχε στὰ γόνατά του ἀκούμπησμένο τὸ αὐτόματο. Ἡ κίνησι πού ἔκανε δὲν ἔγινε ἀντίληπτῇ. Αὐτὸ τοῦ ἔδωσε περισσότερο κουράγιο. Τὸ χέρι του κινήθηκε πάλι ἀργά. Κι' ὕστερα ἀπότομα μὲ μιὰ κίνησι ἀπίστευτα γρήγορη ἄρπαξε τὸ αὐτόματο καὶ πυροβόλησε. Σὰν βροντὴ ἀντήχησαν αἱ δύο πυροβολισμοί κι' ἐκείνος πού καθόταν στὰ δεξιὰ δέχθηκε δύο καφτὰ μολύβια στὸ στομάχι κι' ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα στὰ πόδια του. Τὸ ἴδιο δευτερόλεπτο τὸ φρακοφορεμένο γκαρσόνι δέχτηκε ἓνα δυνατὸ χτύπημα στὸ λαγμό μὲ τὴν κόψη τῆς παλάμης τοῦ ἀριστεροῦ χειροῦ τοῦ ντέκτιδ. Ἦταν ἓνα μελετημένο χτύπημα Ζίου—Ζίτσου ἀπὸ ἐκεῖνα πού πολλοὶ φοροὶ εἶχαν γλυτώσει τὸν Τζόε Ντίκ ἀπὸ βέβαια θάνατο. Τὸ γκαρσόνι ἔδωλε ἓνα δρασχνὸ ροχαλητὸ καὶ σωριάστηκε στῇ γωνιά τοῦ καθίσματος.

Ὁ σωφὲρ ἐσφιγμένος ἀπὸ τὸν θόρυβο γύρισε καὶ γούρλωσε τὰ μάτια καθὼς εἶδε τὴν κόνη τοῦ αὐτομάτου νὰ τὸν σημαδεύει.

— Μὲ λένε Τζόε Ντίκ!, εἶπε μὲ τραχεῖα φωνὴ ὁ ντέκτιδ. Δὲν θὰ δυσκολευτῶ μὲ μιὰ ριπή καὶ σοῦ κόψω στὰ δύο τὸ καῦκαλο! Φρόνιμα λοιπὸν καὶ σταμάτα τὰ φρένα.

Ὁ ὁδηγὸς ἔγινε χλωμός. Μέσα στὸ βλέμμα του ὅμως

ὁ Τζόε Ντίκ διέκρινε μιὰ ἀσκήνη λάμψι.

— Ἐν τάξει, Τζόε Ντίκ!, εἶπε. Θὰ σταματήσω.

Γύρισε τὴ ρόχη του ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ξαναγύρισε καὶ πυροβόλησε. Ὁ ντέκτιδ ἔσκυψε κι' οἱ σφαῖρες πού ἔφυγαν ἀπὸ τὸ πιστόλι τοῦ συμμορίτη τρύπησαν τὸ καπνὸ τοῦ αὐτοκινήτου. Ἡ ἀκόντησι δόθηκε ἀμέσως. Τὸ αὐτόματο στὰ γόνατα τοῦ Τζόε Ντίκ ἔβηξε ἑξοὰς τοῖς φορὲς καὶ ὁ σωφὲρ ἀκούμπησε τὸ κατωμένο κεφάλι του στὸ δολάν.

Τὸ αὐτοκίνητο παρέμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκυδῶ ὑπὸ Ὁ ντέκτιδ ὅμως κινήθηκε γοργά. Μ' ἓνα πήδημα πέρασε στὴ θέσι τοῦ σωφῆος, πάτησε τὸ φρένο καὶ τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε γδελόνοντας μὲ τὰ λάστιχά του τὸ ἔδαφος.

ΡΙΠὲς ἀπ' τὸ μέρος τῆς θάλασσας

Ο ΤΖΟΕ Ντίκ πήδησε ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ἡ νύχτα ἦταν γεμάτη ἀστρα. Βρίσκονταν σ' ἓναν ἐξοχικὸ δρόμο μὲ δένδρα δεξιὰ κι' ἀριστερά. Πέρα μακριὰ ξεχώρισε μέσα στὸ φῶς τῶν ἀστρων τίς στέγες μερικῶν χαμηλῶν σπιτιῶν. Πιὸ πέρα ἀπὸ τὰ σπῖτια ἦταν ἡ θάλασσα. Μὲ σβέλτες κινήσεις ἐσκόρπωσε τὸ ἄμμι ἀπὸ τοὺς δύο νεκρούς. Τὸν σωφὲρ καὶ τὸν ἄλλον. Τὸ φρακοφορεμένο γκαρσόνι εἶχε χάσει μονάχα τίς αἰσθήσεις

του. Ο ένας από τους τρεις του χρειαζόταν ζωντανός. Έβρεσε χειροπόδ' αρα το γκαρσόνι και τον άφησε στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου. Λύτρε μπήκε στη θάσι του σωαέο και πάτησε τὸ γκαζ. Τὸ ρυτοκίνητο τῶρα τῆς συμμορίας τοῦ Μπρούκς άρχισε νά ταξιδεύη με ιλιγγιώδη ταχύτητα πρὸς τὴ θάλασσα με οδηγούμενα τα φῶτα καὶ οδηγὸ τὸν Τζέε Ντίκ.

Ἐνα τέταρτο αργότερα έρισκόταν πολὺ κοντὰ στὴν παραλία. Ἐλάττωσε τὴν ταχύτητα καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ντέτεκτιβ έρευνητικὸ ταξίδεψε σ' ἅλα τὰ γύρω. Ἐτσι κάπου πρὸς τὸν μικρὸ μῶλο, εἶδε ἕνα φῶς νά αναδοσδύνη. Ἄφησε τὸ αὐτοκίνητο καὶ προχώρησε πεζὸς πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὸ φῶς χάθηκε γιὰ μερικά λεπτά. Ὑστερα πάλι ἄναψε κι' έσβυσε δυὸ φορές. Ἄν αὐτὸ τὸ φῶς ἦταν ἕνα σύλθημα αναγνωρίσεως, σίγουρα ὁ Μπρούκς έπρεπε νά έρίσκειται κοντὰ στὸ φῶς. Τὰ μάτια του γέμισαν ἀστράπες. Τὰ βλέφαρά του έκαιγαν ἀπὸ συγκίνηση. Ὅλες οἱ ἱνες τοῦ γυμνασμένου κορμοῦ του τεντώθηκαν. Ἐσφίξε γερὰ ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του τὸ αὐτόματο καὶ πήρε ἕνα κατηγορικὸ μονοπάτι πού έφερε στὴν ἀμμουδιά. Ἄπψε θά κρινόταν ἡ τύχη τῆς Λύντια. Ἄν ἡ τύχη ἦταν μετὸ μέρος του, ὅλα θά πήγαιναν καλά. Ἄν ὄχι, δὲν τὸν ἐνδιέφερε πιά ἡ ζωὴ χωρὶς αὐτήν.

Βαδίζοντας μετ' προφυλαξείς γλῶστρησε στὴν ἀμμουδιά καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μερικὲς ψαρόδαρκες πού εἶχαν τραβηχτῆ στὴ στεριά γιὰ έπισκευή. Στάθηκε γιὰ μερικά λεπτά ἐκεῖ καὶ μετ' ἀγρυπνὸ βλέμμα προσπάθησε νά ξεχωρίσῃ τί ἦταν ἐκεῖνο πού έστελνε τὰ φωτεινὰ σήματα ἀπὸ τὸν μῶλο. Διέκρινε μιὰ μεγάλη διενζινάκατο πού σκαμπανέδαζε ελαφρά. Ἦταν ἑρμένη ὅπληα στὸ μῶλο. Τὸ σὼς ἄλαψε κι' έσβυσε πάλι δυὸ φορές.

— Ἐἶναι ὁ Ἄλαν Μπρούκς σίγουρα!, μωρμεύρισε.

Ἄρρησε τὴν κρυμμένα καὶ σκυφτὸς μετὸ τὸ αὐτόματο έτοιμο προχώρησε πρὸς τὴ διενζινάκατο. Ἀπότομα δμως ἔμεινε ἀσάλευτος. Τὰ ἐκτυφλωτικὰ φῶς ἐνὸς προβολέως σάρωσε τὴν ἀμμουδιά, διέγραψε ἕνα μεγάλο τόξο κι' ἤρθε καὶ στάθηκε στὸ σημεῖο ακριβῶς πού έρισκόταν αὐτός. Ἐκτυρακροτήσεις ὀπλων ἀκολούθησαν καὶ οἱ σφαῖρες άρχισαν νά πέφτουν βροχή γύρω του. Ἐπεσε μπουμπουτὰ καὶ σύρθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα μικρὸ δράχο. Πυροβολοῦσαν ἀπ' τὴ διενζινάκατο. Τὸν μυρίστηκαν καὶ άρχισαν νά τοῦ ρίχνουν. Σὴ μάδεψε τὸν προβολέα καὶ ἀντιπροβόλησε. Ἄκουσε τὸ θορυβὸ γυαλιῶν πού σπάνε κι' ἔγινε πάλι σκοτάδι. Μετὸ αὐτόματο στὸ χέρι ὥσμησε πρὸς τὰ έμπρός. Ἄδιαφορῶντας γιὰ τίς σφαῖρες έφτασε στὸ μῶλο καὶ τομπουρώ-

Θηκε πίσω από μια σιδερένια δέστρα. Τώρα με τρία τηδέματα θα μπορούσε να φτάση στην κουπαστή της βενζινάκατο.

Ξαφνικά όμως πύγωσε. Άκουσε τον θόρυβο μηχανής και είδε τη βενζινάκατο να απομακρύνεται απ' το μώλο. Βλαστήμησε. Μια σαρκαστική φωνή ακούστηκε από τη βενζινάκατο.

— Θά ξανασυναντηθούμε, Τζέε Ντικ! Φεύγω τώρα για τι μπορεί νάχης μαζί σου κανένα λόχο με αστυνομικούς. Θά συναντηθούμε όμως πολύ

‘Ο Ρούντυ... αποφάσισε να δράση και πυροδότησε...

σύντομα παλι και τότε θα καθάρισουμε μια και καλη τους λογαριασμούς μας. Σ' αυτό το μεταξύ θα σου στέλνω νέα από το κορίτσι σου. Γεια σου, Τζός Ντικ!.

Με μια άγρια λύσσα πίεσε τη σκανδάλη του όπλου του ό ντέτακτιδ. Άλλά ή δενζινάκατος ήταν κι' άλας πολύ μα κρυά και οι σφαίρες του δέν μπορούσαν να την φτάσουν. Έμεινε για λίγο παρακολουθώντας την όσο πού χάθηκε. Ύστερα με άργό βήμα και βαρειά καρδιά κατευλήθηκε προς το αυτοκίνητο όπου είχε αφήσει χειροπόδαρα δεμένο το φρακοφορεμένο γκαρσό νι.

Ο Ρούντυ ζητάει
...ένα γιατρό...

Ο ΡΟΥΝΤΥ Μτάθ και ή Λύντια Τόρεν είχαν με ταφερθή λίγο νωρίτερα στη δενζινάκατο. Στό σαραβαλιασμένο σπίτι τής φτιασιδωμένης γριάς δέν έμειναν περισσότερο από δόκα λεπτά. Ένα έπείγον τηλεφώνημα έδηνοούσε τους συμμορίτες ότι έπρεπε να μεταφέρουν τους δύο αιχμαλώτους τους στον μικρό δρομο του Κερντακιερ όπου θα τους περίμενε ό Μπρούκς με τη δενζινάκατό του.

Ό Ρούντυ έρτασε σε άξιο θρήνητη κατάσταση στη δενζινάκατο και το πρώτο πού ζήτησε ήταν ένας γιατρός.

— Πρέπει να δώλω κομπράσσες στα μάτια μου, είπε. Άρχζω ν' αλλοιωθωρίζω απ' τις γραθιές πού μου δώσατε.

Πραγματικά και τα δυο μάτια του έπιδόξου ντέτακτιδ βοηθού του Τζός Ντικ, ήταν πρησμένα σαν γιομμένα τζάναρα. Είχαν γίνει μπλε μαρέ και τα δυο από τις γραθιές των συμμοριτών. Ό μύτη του εξ άλλου είχε μεταβληθή σε μία τροφανή μελιτζάνα. Οι συμμορίτες πού τον συνόδευαν γέλασαν.

— Θέλω να με παρουσιάσετε στο άφεντικό σας!, είπε ό Ρούντυ. Είναι άναγκη να του μιλήσω.

—Να του πής τί; τον ρωτούσαν εκείνοι κοροϊδευτικά.

— Χρειάζομαι ιατρική περιθαλι, κυριοί! Δέν μπορώ να έμφανιστώ μ' αυτά τα χάλια στη Νέα Ύόρκη.

— Δέν πρόκειται να ξαναύης, ξυλοπότσουε, τη Νέα Ύόρκη! Αυτό να το θυγάλης από το νού σου. Σε λίγο τ' αφεντικό θα σε στείλη στην καλασι...

Τα μάτια του Ρούντυ τρεμόπαιξαν.

— Δέν πιστεύω να μιλάτε σοβαρά!, είπε.

Ό Ρούντυ φλυαρούσε. Ό Λύντια άπεναντίας ήταν σκιφτική και άμειλητη. Ήταν φοβερά παραγμένη. Νόμιζε πως ζούσε έναν άσκημο έφοιάτη. Όλα είχαν γίνει τόσο κινηματογραφικά ώστε δέν μπορούσε να τα πιστέψη. Πρίν λίγες ώρες ακόμα, ό κόσμος την χειροκροτούσε για τα ώσαίε πρακούδια της μέσα στην άπέραντη και γεμάτη πολυτέλεια αίθουσα του «11-λιντ Ράκ» και τώρα θρισκόταν φυλακισμένη σε μία στενήχωρη καμπίνα δενζινάκα-

του, ενώ ο Τζόε Ντίκ θά την αναζητούσε και δεν θά μπορούσε να τη βρή. Δεν ήξερε βέβαια ή Λύντια ούτε μπορούσε να ξέρη ότι ο Τζόε περνούσε όπως κι' αυτή δύσκολες στιγμές.

Λίγο ύστερα από τή μεταφορά τους στη δεξινάκα το ακούστηκαν πυροβολισμοί και δέκα λεπτά αργότερα, ή Λύντια κατάλαβε ότι ή δεξινάκατος είχε άπαμακρυνθή από τήν ακτή και ταξίδευε στο πέλαγος. "Υστερα από δυό ώρες ταξίδι οί μηχανές σταμάτησαν και τρείς ώπλιμένοι συμμορίτες έδωσαν τά μάτια τής Λύντιας και τού Ρούντυ. Τους έβγαλαν στην ξηρά. Όταν τούς έβλεπαν τά μάτια, δροέθηκαν πάλι κλεισμένοι σ' ένα δωμάτιο. Τό παράθυρο είχε μονάχα ένα φεγγίτη πολύ ψηλά. Ήταν μάταιος κόπος να τόν φθάσουν για να δούν σε ποίο μέρος ήταν αυτό τό σπίτι στο όποιο τούς είχαν μεταφέρει.

— Μη χάνης τό θάρρος σου, Λύντια!, είπε στην κοπέλλα φουσκώνοντας σαν 'Ινδιάνος ό Ρούντυ. "Όσο είμαι έγώ κοντά σου δεν έχεις να φοβηθής τίποτα. Έγώ είμαι έδώ έτοιμος να σε υπερασπίσω μέχρι θανάτου.

"Όσο ληπημένη κι' αν ήταν ή Λύντια δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει.

— Σ' εύχαριστώ, Ρούντυ!, είπε κι' αναστέναξε.

Τό σπίτι
του μυστηρίου...

Ο ΣΥΜΜΟΡΙΤΗΣ μ' έτό φράκο πού παρίστανε τό γκαρσόνι από «'Ιλντ Ρόκ» λεγόταν Πήτερ Χάβαρτ. Ήταν ένα μούτρο πρώτης γραμμής. Πεισματάρης σα γαϊδουρί και ζόρικο. Ο Τζόε Ντίκ τόν μετέφερε σπίτι κι' όταν συνήλθε, άρχισε να τόν ανακρίνει. Έκείνο πού τόν ενδιέφερε κυρίως ήταν να μάθη πού είχε μεταφερθή ύστερα από τήν άπαγωγή ή Λύντια Τόρεν.

— Στο Σπίτι του Μυστηρίου σιγουρα!, άπάντησε χαμογελώντας ό συμμορίτης. Εκεί συνήθως φιλοξενεί ό Μπρούκς τούς προσκαλεσμένους του.

— Πού είναι αυτό τό σπίτι; ρώτησε με άγωνία ό Τζόε Ντίκ.

Ο Χάβαρτ αναστήκωσε τούς ώμους.

— Αυτό μην περιμένης να τό μάθης από μένα! Από μένα δεν πρόκειται να μάθης τίποτα περισσότερα.

Από εκείνη τή στιγμή τό φρακοφορεμένο γκαρσόνι κράτησε πεισματάρικα κλειστό τό στόμα του. Θράμβαι ιδρώτα αναβλύζαν στο μέτωπο τού Τζόε Ντίκ, καθώς τού άπηύθυνε πότε με γλυκό πότε με άγριο τρόπο τίς έρωτήσεις. Η άγωνία τόν έπνιγε και ό συμμορίτης ήταν σά να γλεντούσε με τό μαρτύριό του.

— Μην κοπιάζης άδικα, Τζόε Ντίκ!, τού είπε. Είμαι

μουγγός. "Όσο για τὸ κορίτσι σου, θρίσκειται σὲ καλὰ χέρια. 'Ο "Άλαν Μπρούκς εἶναι πολὺ περιποιητικός, ἰδίως ὅταν πρόκειται γιὰ κάτι ὁμορφες κοῦκλες σάν τὴ δική σου.

'Ο τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν εἰρωνικός. Τὸ αἷμα φούντωσε μέσα στὶς φλέβες τοῦ ντέτεκτιδ. 'Η ἀγανάκτησι τὸν ἔπνιγε. Σήκωσε τὴ γροθιά του καὶ ὁ Πήτερ Χόβαρτ ἔφτυσε στὸ πάτωμα μερικά ἀπὸ τὰ δόντια του.

— Αὐτό, φίδι, γιὰ νὰ μὰ θῆς νὰ μὴν παίξεις μαζί μου!, γρύλλισε. Κι' ὅταν ψῆμσαι στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, νὰ θυμηθῆς αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ μοὺ εἶπες.

Πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν ἐπιβεωρητὴ Τόρενσον καὶ τοῦ εἶπε μὲ συντομία τὴ νυκτερινὴ του περιπέτεκα καὶ τὴν ἀπαγωγή τῆς Λύντια.

— Μιλᾶς σοβαρά, Τζός;

'Ο Μπρούκς ξανοικωντάνεψε;

— Σοὺ τὸ εἶπα καὶ χτές, Λέμμι. 'Ο Μπρούκς δὲν ἦταν ποτὲ νεκρός. 'Αλλὰ ἐσύ δὲν μὲ πίστεψες. Στείλε τώρα δυὸ ἀπὸ τὰ παιδιὰ σου νὰ παραλάβουν ἕναν ἀπὸ τοὺς συμμοριῖτες ποὺ θρίσκειται σπῆτι μοι. Δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ πάρω κουδέντα. Στείλε νὰ τὸν πάρῃς καὶ περιποιήσου τον ὅπως ξέρεις. 'Ίσως σὲ σένα λύση τὴ γλώσσα του.

"Υστερα ἀπὸ λίγο δυὸ ἀστυφύλακες σταλμένοι ἀπὸ τὸν ὑποπέκτορα Τόρενσον πῆραν τὸν Χόβαρτ. 'Ο Τζός

Ντὶκ τότε ἀναζήτησε τὸν δοῦλό του. 'Ο Ρούντυ Μπάθ δὲν εἶχε σημαία ζωῆς.

— Κάποιοι θὰ τὸν ταραξάνε πάλι στὶς γροθιές, σκέφτηκε ὁ ντέτεκτιδ. Τὸν δειράνε καὶ ἴσως θρίσκειται σὲ κάποιο νοσοκομεῖο.

"Ἐκανε ἑβδομήντα τρία τηλεφωνήματα σὲ διάφορα νοσοκομεῖα. Κανείς δὲν εἶχε δῆ τὸν Ρούντυ. Αὐτὸ τὸν ἔβαλε σὲ καπιούργιες σκοτούρες. 'Ο Τζός Ντὶκ ἀνησυχῆσε γι' αὐτὸ, ὅπως εἶναι γνωστό, ὁ συμπαθητικὸς αὐτὸς κρεμανταλάς ἦταν ἡ ὀδυναμία του.

— 'Ο διάλος νὰ μὲ πάρῃ ἂν καταλαβαῖνω τί μοὺ γίνεται!, μούγγρισε. 'Η Λύντια στὰ χέρια τοῦ Μπρούκς καὶ ὁ Ρούντυ ἀνησυχούμενος! Τὰ πράγματα πᾶνε ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο.

Κοιμήθηκε δυὸ ὥρες. "Ἦταν τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόπωση. "Όταν ξύπνησε, ἐνοιώθη τὶς δυνάμεις του καὶ πάλι ἀκμαῖες. Πῆρε τὸ ντὸς του καὶ ἔκανε τὴν καθημερινὴ γυμναστικὴ του. Τὸ μυαλό του καθάρισε. Ντύθηκε καὶ δῆλκε στὸ δρόμο. "Αγάρωσε μιὰ ἐφημερίδα καὶ ἔσριξε μιὰ ματιά στὶς εἰδήσεις. Καθὼς διὰ βαζε ὅμως κάτι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Πέταξε τὴν ἐφημερίδα σ' ἕνα καλάθο ἀχρὴ στὸν τοῦ δρόμου καὶ σταμάτησε ἕνα ταξί.

— Θὰ μὲ πᾶς στὸ Κερντάκιερ, τοῦ εἶπε. "Ἐχεις ἀρκετὴ δηνάρια;

—Μάλιστα, κύριε.

Τὸ Κερντάκιερ ἦταν τὸ μι

κρὸ φαρμάκιο λιμάνι ὅπου τὴν περασμένη νύχτα ἦσαν ἀραγμένη ἡ δενζινάκατος τοῦ Μπρούκς. Ἐκεῖ κάπου πρὸς τὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ, δυὸ ὥρες καὶ περισσότερο ἴσως ἀπὸ τὸ λιμάνι, ὑπῆρχε ἕνα παλιὸ σπίτι. Αὐτὸ τὸ παλιὸ κτίριο εἶχε πάσει ἄλλοτε τὸ ὄνομα Σπίτι τοῦ Μυστηρίου κι' εἶχαν γράψει γι' αὐτὸ πολλὰ πράγματα στὶς ἐφημερίδες πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια. Εἶχε διαδοθῇ τότε πῶς ἐκεῖ ἔκαναν ταχτικά τὴν ἐμφάνισί τους φαντάσματα. Οἱ ἀπλοὶ κοῖ κάτοικοι τοῦ Κερντάκιερ εἶχαν πιστέψει αὐτὴ τὴν ἱστορίαν καὶ ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ τὴν περιοχὴ ὅπου θρῖσκόταν τὸ στοιχειωμένο αὐτὸ σπίτι. Τὸ γυμνασμένο μυαλὸ τοῦ ντέκτιβ συνεδύασε τὰ λόγια τοῦ Πήτερ Χόβαρτ γιὰ τὸ Σπίτι τοῦ Μυστηρίου, στὸ ὁποῖο ὁ ἀρχιγκάνγκστερ ἐφιλοξενούσε τὰ θύματά του, μὲ τὴν χθεσινοδοσυνὴ ἐμφάνισι τῆς δενζινάκατος τοῦ Μπρούκς στὸ λιμανάκι τοῦ Κερντάκιερ. Ἰσως ὁ συμμορίτης ἐννοοῦσε αὐτὸ τὸ στοιχειωμένο σπίτι τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς. Καὶ δέδοκα ὁ Μπρούκς δὲν θὰ μπορούσε νὰ βοηθῇ ἰδεωδέστερο καταφύγιον ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐρημικὸ κτίριο, στὸ ὁποῖο κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ. Αὐτὴ ἡ ἰδέα πέρασε ξαφνικὰ σὰν ἀστραπή ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Τζόε Ντίκ. Ὁ συμμορίτης φυσικὰ δὲν εἶχε καυμιὰ διάθεσι νὰ προσδώσῃ τὸ ἀφηνικό του.

Ἀνάφερε τὸ Σπίτι τοῦ Μυστηρίου γιὰτὶ ἤξερε πῶς κοπίτια τοῦ μυστηρίου ἦσαν πολλὰ μέσα στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ δὲν φανταζόταν πῶς ὁ νοῦς τοῦ ντέκτιβ θὰ πῆγαινε σ' αὐτὸ τοῦ Κερντάκιερ. Εἶχε κάνει μιὰ κοῦτα ἑώρα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Γιὰτὶ εἶχε βάλλει τὸν Τζόε Ντίκ τώρα στὰ ἴχνη τοῦ Ἄλαν Μπρούκς χωρὶς νὰ θέλῃ.

Ὅταν ἔφτασε στὸ Κερντάκιερ ὁ ντέκτιβ νοίκιασε μιὰ βάρκα μὲ μηχανὴ καὶ περίμενε νὰ πῆσῃ ὁ ἥλιος. Δῆλωσε πῶς ἦταν ἐλαστικῆς φαρδὺς καὶ πῶς θὰ ἔβγαине στὰ ἀνοιχτὰ γιὰ ψάρεμα. Γιὰ νὰ δώξῃ κάθε ὑπόνοια ἀγόρασε καὶ μερικὰ σύλκερα ψαρκῆς κι' ὅταν ἔσχιζε νὰ σκοπεῖ νύχτη, ἀπῆκε στὴ βάρκα καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ λιμάνι.

— Καὶ τώρα οἱ δυὸ μας. Ἄλαν Μπρούκς!, μουρμούρισε.

Ἐπικίνδυνη
συνάντησις

Ο ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ ἦταν ὁπλισμένος σὰν ἀστράκος. Γιὰτὶ, πρὶν ξεκινησῇ εἶχε ἐπισκεφθῇ ἐντελῶς μυστικὰ τὸν ἀστυνομικὸν τοῦ Κερντάκιερ καί, χωρὶς νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους, τοῦ ζήτησε ἕνα αὐτόματο, πολλὰ σφαῖρες καὶ μερικὲς χειροβομβίδες.

— Μπορεῖ νὰ μὴ μοῦ χρειασθοῦν αὐτὰ τὰ πράγματα ποὺ σοῦ ζητῶ, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ περουνισαῖς ἐνδεχομένως νὰ τὰ χρῇ

σιμοποιήσω. Μονάχα πού και ν'ίς δεν πρέπει να πληροφορηθώ ότι βρίσκομαι εδώ.

Ο άστυνόμος τόν βοήθησε πρόθυμα. Θαύμαζε τόν διάσημο ντέτεκτιβ και τόν θεωρούσε μεγάλη τιμή του να τόν βοηθήσει.

— Θυ έχετε από μένα δ.τι χρειάζεστε, κύριε Ντίκ, τού είπε.

Και τώρα μέσα στη βάρκα πού ταξίδευε ο Τζέι Ντίκ υπήρχαν δια εκείνα πού τού χρειάζονταν. Η βάρκα διήκε έξω από τόν λιμάνι άργά. Ύστερα όμως όταν δρέθηκε στ' άνοιχτά ο ντέτεκτιβ έστρεψε δεξιά και άνέπτυξε ταχύτητα. Ύστερα από μεά ώρα, μπόρεσε να ελεγχώσει καθαρά τόν δγκο τού παλιού κτιρίου. Η καρδιά του γτύπησε διαστικά και τώ μάτι του λάμπανε καθώς σκέφτηκε ότι μέσα σ' αυτό τόν παλιό σπίτι μπορεί να βρίσκóταν αιγμάλωτη η Λύντια. Τό σκοτάδι είχε πάσει και αυτό τόν βοηθούσε πολύ. Θ' άποβιβαζόταν στην άκτι χωρίς να τόν αντιληφθούν κι' ύστερα θα πλησίαζε στο σπίτι. Θά έβρισκε κάποιον τρόπο να εισχωρήσει μέσα σ' αυτό. Κατόπιν, αν σ' αυτό τόν κτίριο ήταν πραγματικά η φωλιά τού Μποούκε, ο άστυγκάνγκστος δεν θα αισθανόταν και τόσο ευχάριστα.

Ήταν τώρα σέ απόσταση ενός μιλίου τόσο κάτω από τήν άκτι. Έσβυσε τή μηχανή για να μην άκούγεται θόρυβος κι' έπιασε τά κουτιά.

Άρχισε να λάμνη άργά. Ξαφνικά όμως άνασκήρτησε. Στ' αυτό τού έφτασε ο θόρυβος μιάς άλλης μηχανής. Είδε μια δενζινάκτο να φεύγει από τήν άκτι και να έρχεται προς τόν μέρος του. Ο Τζέι Ντίκ άφησε τά κουτιά και κατέβασε ώς τά φρύδια τήν τραγιάσκα πού φορούσε για να κρύψει όσο γίνεται πώπολύ τόν προσώπό του. Ύστερα άρπασε τίς πετονιές και προς ποιήθηκε πώς ψάρευε. Η δενζινάκτος πλησίασε περισσότερο κι' από τήν πλώρη της ξεπετάχτηκε μια δέση φωτός. Ήταν ένας προβόλας.

— Έ! Έσύ με τή βάρκα δίμε τού από δω! άκούστηκε μια φωνή από τή δενζινάκτο. Δεν ξέρεις πώς άπαγορεύεται τόν ψάρεμα εδώ;

Ο Τζέι Ντίκ άνασκήκωσε τόν κεφάλι και προσποιήθηκε τήν ξαθνιασμένο.

— Γιατί, φίλε, άπαγορεύεται; ρώτησε αλλάζοντες τή φωνή του. Πρώτη φορά τόν άκούω αυτό. Η θάλασσα δεν είναι ιδιοκτησία κανενός.

—Κάνε αυτό πού σου λέω! άγρίεψε έκείνος πού μιλούσε από τή δενζινάκτο. αν δεν σου άρέσει τόν ξύλο...

— Δεν φεύγω! είπε κοφτά ο ντέτεκτιβ.

Άκούστηκε μια θλαστήμια και η δενζινάκτος πού είχε σταθή για μερικά στιγμές κινήθηκε πάλι και κατευθύνθηκε προς τόν μέρος του. Ο Τζέι Ντίκ άφησε τόν καλάνι. Τό άριστέρό του χέρι φού

χτισσε μιά από τις χειροβομβίδες που είχε στην τσέπη. Τα δάχτυλα του δεξιού χεριού του τυλίχθηκαν γύρω από τη λαβή του πιστολίου του. Όλα αυτά έγιναν με τέτοιο τρόπο ώστε κανείς από εκείνους που βρίσκονταν στην βουλιακάτο δεν κατάλαβε τίποτα. Κι' όταν η βουλιακάτος δεν άπειχε παρά μερικά μονάχα μέτρα από τη δάρκα ο Τζόε Ντίκ κινήθηκε γαργά. Τράβηξε με τα δόντια τον χαλκά της χειροβομβίδας και τίναξε το άριστερό του χέρι. Η χειροβομβίδα διέγραψε ένα τόξο στον αέρα κι' έπεσε μέσα στη βουλιακάτο. Ο ντέτεκτιβ έσκυψε. Την ίδια στιγμή ξεπετάχτηκε κάτι σαν αστραπή κι' άκούστηκε μια δυνατή έκρηξη.

Στη φωνή
του Άλαν Μπρούκς

ΤΟ ΜΙΚΡΟ σκάφος της συμμορίας του Μπρούκς και το πλήρωμά του τινάχτηκαν στον αέρα κι' ή θα λασσα γύρω από τη δάρκα γάμισε συντρίμια. Ο Τζόε Ντίκ περίμενε λίγο. Ύστερα όταν δεβαιώθηκε πώς όλα είχαν γίνει εν τάξει άρχισε να λάμψη άργά προς το μέρος της άκτης. Ύστερα από λίγο αφήνοντας τη δάρκα πίσω από μερικούς δρόχους πήδησε στη στεριά. Είχε απόδραση πεντακάσια μέτρα δεξιότερα από το παλιό κτίριο. Με το αυτόματο στο χέρι γλύστρησε αά φάντασμα στο σκοτάδι. Είχε φτάσει πολύ

κοντά στο σπίτι, όταν σταμάτησε άπότομα. Άκουσε κουδέντες και δήματα. Κρύφτηκε κάπου και περίμενε. Ήταν δύο άνδρες ώπλισμένοι που φρουρούσαν αυτή την πτέρυγα του σπιτιού και κουδέντιαζαν.

— Φαίνεται ότι κάτι έχει με τη βουλιακάτο, είπε ο ένας. Το άφεντικό φοβάται πως συνάβη κάποιος δυστύχημα στα παιδιά που κάνουν περιπολία. Άκουσα να γίνεται κουδέντα για βουλιακές. Ύποθέτουν πως πήραν φωτιά τα δοχεία βουλιακής που είχε ρεζέρβα πάντα στην βουλιακάτο και πως η βουλιακάτος τινάχτηκε στον αέρα.

— Μπορεί να είναι αυτό!, συμφώνησε ο άλλος. Μακάρι να είναι αυτό και να μην είναι τίποτα άλλο χειρότερο. Να μην είναι δηλαδή στη μέση η αστυνομία.

— Όχι δεν είναι!, είπε με δεβαιότητα ο πρώτος. Καμιά δεν έχει μωρισθή πώς ο Μπρούκς έχει το στρατηγείο του σ' αυτό το στοιχειωμένο σπίτι.

Έγινε κάποιος ανεπαίσθητος θόρυβος. Ο ντέτεκτιβ πέταξε ένα πετραδάκι προς τα άριστερά των δυο συμμοριτών. Άκουσαν τον θόρυβο και ξαφνιαστήκαν. Σταμάτησαν να μιλούν και γύρισαν προς το μέρος από το οποίο ήρθε ο θόρυβος. Είχαν γυρίσει κι' οι δυο τώρα τη ράχη τους στον Τζόε Ντίκ. Τα μάτια του ντέτεκτιβ λάμψανε. Το γυμνασμένο κορμί του τι

νόχηκε σαν ελατήριο και μ' ένα πήδημα ρίχτηκε απάνω τους. Χρησιμοποιώντας το αυτόματο ως ρόπαλο τους κατόφερε σχεδόν ταυτόχρονα δύο άγρια χτυπήματα στο κεφάλι. Άκουστηκαν δύο πνιχτά δογγητά. Δοκίμασαν να γυρίσουν. Μά το αυτόματο και πάλι στα χέρια του Τζόε Ντίκ κινήθηκε γαργά. Δύο καινούργια χτυπήματα έφριξαν τον ένα συμμορίτη απάνω στον άλλον κι' ύστερα κι' οι δύο μαζί σωριάστηκαν σαν άδαιο σακί στο χώμα.

Χωρίς να χασομερήσει, ο ντέκετιβ δρασκέλισε τους δυο αναίσθητους συμμορίτες και προχώρησε προς το σπίτι. Το παλιό κτίριο είχε τρία πατώματα. Ένα παράθυρο στο τρίτο πάτωμα ήταν φωτισμένο. Ο Τζόε Ντίκ έκανε μιά βόλτα με προφυλάξεις γύρω από το σπίτι προσπαθώντας να δρῇ τον τρόπο πού θα του εξασφάλιζε μιά σίγουρη είσοδο μέσα σ' αυτό. Για την κεντρική πόρτα δεν μπορούσε να γίνῃ κουδέντα. Είθε μερικές σκιές να κι νούναι στο σκοτάδι και κατάλαβε πώς ο Μπρούκς είχε λάβει τα μέτρα του. Ξαναγύρισε στο σημείο από όπου ξεκίνησε. Έπρεπε να φτάσει σ' ένα από τα παράθυρα αυτής της πλευράς. Τα παράθυρα όμως ήταν αρκετά ψηλά και απ' ό,τι μπόρεσε να ξεχωρίσει, όλα είχαν σιδερένια κάγκελα από έξω. Όλα εκτός, από τα παράθυρα του τρίτου πατώματος. Εκεί λοι-

πόν ήταν ανάγκη να φτάσει. Κρίμασε το αυτόματο στον ώμο του. Είχε δρῇ κι' άλλες τὸν τρόπο πού θα έφτανε στο τρίτο πάτωμα. Ένα παλιό σιδερένιο λούκι τοποθετημένο για τὰ νερά τῆς βροχής ξεκινούσε από την ταράτσα κι' έφτανε στο έδαφος. Σκαρφάλωσε στο λούκι και με κινήσεις αἰλουρου άρχισε να ανεβαίνει. Τὸ πράγμα δεν ήταν καθόλου εύκολο. Κάθε στιγμή κινδύνευε να τσakisτή. Αλλά ἡ αδόξαστη θέλησή του, ὅπως τόσες άλλες φορές, υπερίσχυσε και τώρα. Θρόμβοι ιδρώτα ανάβλυζαν στο μέτωπό του, όταν έφτασε σὲ κάποιο παράθυρο του τρίτου πατώματος. Τὸ παράθυρο δεν είχε κάγκελα. Τὰ τζάμια ήταν κλειστά. Μὲ τὸ εικαμάντι τοῦ δαχτυλιδιού του χάραξε τὸ τζάμι κι' ύστερα χτυπώντας το ελαφρά τὸ έκανε να υποχωρήσει. Πέρασε τὸ χερί του μέσα ἀπὸ τὸ άνοιγμα και γύρισε τὸ πόμολο. Τὸ παράθυρο άνοιξε. Ο Τζόε Ντίκ έμεινε ασάλευτος με στηλωμένο τὸ αὐτί λίγες στιγμές και πήδησε μέσα στο δωμάτιο. Τὸ δωμάτιο ήταν σκοτεινό. Έξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο όμως άκούσε δῆματα. Ψηλαφητά μέσα στο σκοτάδι ψάχνοντας ἀνεκάλυψε μιά πόρτα. Αὐτή ἡ πόρτα ήταν πού θα τὸν έφερε στην καρδιά τῆς φιδοφυλιάς τοῦ Μπρούκς.

Περίμενε να ἀπομακρυνθούν τὰ δῆματα και όταν έπαιξαν να άκούγονται φού

χτιάσε αποφασιστικά την μπετούγια και άνοιξε την πόρτα. Ένας φωτισμένος μακρύς διάδρομος ήταν μπροστά του. Ξεκρέμασε από τον άμο του το αυτόματο και μέλημα γάτας προχώρησε προς το βάθος του διαδρόμου. Όλες οι αισθήσεις του θρυλικού ντέτεκτιβ δρίσκονταν σε μία διαρκή υπερένταση και το δάχτυλό του ήταν άκουμπισμένο στη σκανδάλη του όπλου. Έτοιμο με μίαν ανεπαίσθητη κίνηση να στείλει το θάνατο στον Άλαν Μπρούκς και τα φίδια του.

Ο Τζος Ντίκ
συνελήφθη!

Η ΛΥΝΤΙΑ Τόρεν έριξε ένα βλέμμα τρομαγμένο γύρω της. Την είχαν οδηγήσει σ' αυτό το δωμάτιο δυο συμμορίτες και την άφησαν. Άλλά κανείς δεν υπήρχε μέσα σ' αυτό. Της είχαν πη πως την ζητούσε ο αρχηγός τους να της μιλήσει.

— Κάθισε εδώ!, την διέταξε ο ένας από τους δυο. Σε λίγο θαρθή το αφεντικό να μιλήσετε.

Όταν έφυγαν και την άφησαν μόνη, διίστηκε σε πικρές σκέψεις. Ο νους της ξαναπήγε στον αγαπημένο της Τζος. Πού να βρισκόταν ταχα ο Τζος Ντίκ τώρα; Ήταν κι αυτός στα χέρια των κακούργων; Αν όχι, η Λύντια δεν είχε καμιά αμφιβολία πως ο άνθρωπος, που λάτρευε και πού την αγαπούσε κι αυτός με μία φλογερή αγάπη,

θα έκανε τα αδύνατα δυνατά να τη σώσει. Άλλά πώς ήταν δυνατό να την ανασκαλύψι σ' αυτή την έρημιά όπου την είχαν μεταφέρει; Ένα κύμα άπελπισίας σκέπασε την καρδιά της. Ήταν πολύ δύσκολο να τη βρή.

Ξαφνικά άνασκήρτησε κι έπαψε να σκέπτεται. Μία πόρτα άνοιξε από το βάθος του δωματίου και ένας άντρος με σκληρά χαρακτηριστικά και άσκημο βλέμμα φάνηκε. Προχώρησε άμειλητος και κάθρε μπροστά σ' ένα τραπέζι. Τα μάτια του έμοιαζαν με μάτια δηλητηριώδους έσπετού καθώς την κύτταζαν. Τον άναγκώρισε άμέσως κι ένοιωσε ένα παγωμένο ρίγος να διατρέχει το κορμί της. Ήταν ο Άλαν Μπρούκς και είχε δη πολλές φορές δημοσιευμένες στις έφημερίδες φωτογραφίες του. Ο άρχηγός άνηγκαστε προσπάθησε να σχεδιάσει ένα χαμόγελο στο πρόσωπό του.

— Δεσποινίς Τόρεν, είπε, πρέπει πρώτα — πρώτα να σας ζητήσω συγγνώμη για τον τρόπο με τον όποίο σας υποχρέωσα να με κάνετε αυτή την έπίσκεψη. Άλλά δεν γινόταν διαφορετικά. Έλπίζω να σας φέρθηκαν εύγενικά οι άνθρωποι μου.

Η κοπέλλα δεν μίλησε. Έκείνος συνέχισε:

— Σας έφερα εδώ λοιπόν γιατί μου χρειάζεται ο Τζος Ντίκ. Είχα στείλει μερικούς ανθρώπους μου να τον προσκαλέσουν, γιατί ήθελα να έλ-

Ο ντέκετιβ κατάφερε μία δυνατή γροθιά στο πρόσωπο του κακούργου με το φράκο...

χα μία συνάντησι μαζί του. Άλλα εκείνος κατάφερε να ξεφύγη και περιφρόνησε την πρόσκλησί μου, σκοτώνοντας μάλιστα τους δυο ανθρώπους μου. Αυτό φυσικά με δυσαρέστησε πολύ. Θα μπορούσα βέβαια να διατάξω τον θάνατό του. Άλλα ο Τζέι είναι καλό παιδί και ίσως θα μπορούσαμε να συνεννοηθούμε μαζί.

— Τι θέλετε λοιπόν από μένα; ρώτησε η Λύντια.

— Ένα πολύ απλό πράγμα. Θα του γράψετε δυο γράμματα και θα τον προσκαλέσετε νάρθῃ να σας συναντήσει. Εκείνος δεν θα άρνηθῃ

γιατί σας αγαπάει όπως τον αγαπάτε και σεις.

Ἡ Λύντια τίναξε πρὸς τὰ πῖσω τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε κατὰματα τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς μιλοῦσε. Στὸ βλέμμα τῆς δὲν ὑπῆρχε πιά ἴχνος φόβου.

— "Άλον Μπρούκς!", εἶπε. Δὲν θὰ γράψω αὐτὸ τὸ γράμμα. Δὲν θὰ παρασύρω ἐγὼ σὲ παγίδα τὸν Τζέι Ντικ. Ἄν πιστεύατε πῶς θὰ με χρησιμοποιοῦσατε γιὰ δόλωμα, δαῦλτε το ἀπὸ τὸ νοῦ σας.

Τὰ μάτια τοῦ ἀρχηγάν· γκοτερ λάμπανε ἐπικίνδυνα.

— Εἶτε τὸ θέλετε εἶτε ο-

χι, θα γράψης τὴν ἐπιστολὴν τοῦ σου ζητάω, εἶπε δραχνά. Διαφορετικά θὰ δοκιμάσης φριχτά βασανιστήρια πρὶν πεθάνῃς.

— Θὰ προτιμήσω νὰ πεθάνω! εἶπε κοφτὰ ἡ Λύντια.

Ὁ Μπρούκς βλαστήμησε καὶ χτύπησε τὴ γροθιά του ἀπάνω στὸ τραπέζι. Κάτι ἐτοιμάστηκε νὰ πῇ, ἀλλὰ κά πειο κουδούνι χτύπησε καὶ τὸν διέκοψε. Μιά μικρὴ συσκευή ὑπῆρχε ἐπάνω στὸ γραφεῖο του. Πάτησε ἓνα κουμπὶ καὶ ἀπὸ τὴ συσκευή ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

— Αναφορὰ Ρόλαντ πρὸς ἀρχηγόν.

— Λέγε, Ρόλαντ! εἶπε ὁ Μπρούκς μιλώντας στὴ συσκευή. Σὲ ἀκούω!

— Τζόε Νηίικ συνελήφθη εἰς τὸν διάδρομον τοῦ τρίτου ὁρόφου κατὰ πιν ἀγορίας πάλης. Διατάξατε!

Τὸ βλέμμα τοῦ Μπρούκς γέμισε ἀστραπές.

— Μπράβο, Ρόλαντ! Φέρτε τον ἐδῶ! Περιμένω.

Ύστερα γύρισε πρὸς τὴν κοπέλλα ποὺ εἶχε γίνει χλωμὴ καὶ γέλασε σαρκαστικά.

— Λοιπὸν δὲν μοῦ χρειάζεται σαι πιά, δεσποινίς Τόρεν!, εἶπε. Ὅπως ἀκούσεις ὁ φίλος σου ἦθε κι' ἔπεσε μόνος του στὸ δάκανο. Τώρα μπορεῖς νὰ εἶσαι ἡσυχῇ. Θὰ σὰς στείλω καὶ τοὺς δυὸ παρέα στὴν κώλασι.

Σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ συνέχισε μισοκλείνοντας ποιηρὰ τὸ μάτι.

— Ἡ μάλλον δχι. Ἐσὺ

μοῦ ἀρέσεις καὶ μπορεῖς, ἂν εἶσαι τρυφερὴ μαζί μου, νὰ σοῦ χορίσω τὴ ζωή!

— Κτήνος!, ξεφώνησε ἡ κοπέλλα.

Ὁ Μπρούκς ἔκανε σὰν νὰ μὴν ἀκούσε. Πάτησε ἓνα κουμπὶ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ὑπῆσαν ὑποστά του. Ἡ πόστα ὄνοιξε καὶ ὑπῆρχε ἓνας ἀπὸ τοὺς συμμοριῖτες.

— Πάρε τὴν, Τιμ!, διέταξε. Θὰ τὴν ὀδηγήσης στὸ ἀεροπλάνο μας. Σὲ λίγο θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ ἐκεῖ. Λέω νὰ κἀνω ἓνα ταξίδι ἀναμνητῆς μαζί της ὡς τὸ Λας Βέγκας. Εἰδοποίησε τὸν Τσαρλς νὰ εἶναι ἑτοιμος γιὰ ἀπογείωσι. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ταξίδι, θὰ γυρίσω καὶ πάλι ἐδῶ ν' ἀρχίσουμε τὴ δουλειά μας.

Ὁ συμμοριῖτης χαμογέλασε.

— Εἶναι ἀληθινὴ κούκλα. Ἀὐτὴ περάσπεε μαζί της. Ὁφεντικό, εἶπε.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Ρούντυ ἀρχίζει νὰ λειτουργῇ...

Ο ΡΟΥΝΤΥ ἀρχισε νὰ μουδιάζη ξαπλωμένος στὸ πάτωμα τοῦ καηνούργιου κελλιοῦ τοῦ τὸν εἶχαν μεταφέρει. Εἶχαν πάσει πρὶν ἀπὸ κάμψωση ὡρα τὴν Λύντια καὶ ἦσαν πολὺ ἀνήσυχος. Γιστὶ ἀγοῦσε τόχα νὰ νυρίσει: Ὁ Ρούντυ κόλλησε τὸ μούτρο του στὸ μικρὸ καγκελόφραχτο παρόθυρο τῆς πόστας προσπαθώντας νὰ διῇ στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Ἀλλὰ ἡ Λύντια δὲν φαίνεταν. Ἐνας συμμοριῖτης ποὺ ἔκανε

χρήν δεσμοφύλακα πέρασε άδειη τη στιγμή έξω από τὸ κελὶ τοῦ. Ὁ Ρούντ τοῦ φώναξε. Ἐκεῖνος πλησίασε.

— Ἄν εἶναι νὰ μοῦ ζητήσης πάλι κανένα γιατρό καὶ κομπρέσες γιὰ τὰ μάτια σου, τοῦ εἶπε ὁ συμμορίτης, χάσεις ἄδικα τὰ λόγια σου, φίλε!

— Ὅχι! Ὅχι!, τὸν ἔκοψε ὁ Ρούντ. Γιὰ τὴν κοπέλλα θέλω νὰ σὲ ρωτήσω.

— Ἡ κοπέλλα δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά σου ξυλοπάδαρε. Τ' ἀφεντικό τὴ γουστάρει καὶ θὰ τὴν πάρῃ μαζί του. Ἐδῶσε κι' ὁ-
Τας διαταγὴ νὰ τὴν πᾶνε στὸ ἀεροπλάνο του.

Ὁ κρεμανταλᾶς γούρλωσε τὰ μάτια του.

— Ἐχει καὶ ἀεροπλάνο τὸ ἀφεντικό;

— Καὶ δέβαια ἔχει. Ἄν ἦσανα λίγο πιὸ ἀνοιχτομάτης, θὰ ἔβαλετες ὅταν σὲ φέραμε ἐδῶ πῶς πίσω ἀπὸ τὸ κτίριο ὑπάρχει ἓνα μικρὸ ἀεροδρόμιο φτιαγμένο εἰδικὰ γὰ τὸ ἀεροπλάνο τοῦ ἀφεντικοῦ.

— Ὡ! Ὡ!, ἔκανε ὁ Ρούντ. Δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ τὴ Λύντια μαζί του τὸ ἀφεντικό. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της ὁ Τζόε Ντίκ εἶναι πολὺ ζόρικός κι' ἂν τὸ μάθῃ...

Ὁ συμμορίτης γέλασε.

— Ὁ Τζόε Ντίκ εἶναι κι' αὐτὸς στὰ χέρια τοῦ ἀφεντικοῦ. Πρὶν μισή ὥρα τὸν πιάσανε τὰ παιδιὰ. Εἶχε τρυπώσει κρυφὰ στὸ σπίτι ἀλλὰ τὴν ἔπαθε. Τώρα ὁ Μπρούκς

θὰ τὸν περιποιηθῇ μὴ χαρά. Αὐριο θὰ εἶναι μακαρίτης.

Ὁ κρεμανταλᾶς ὑποψήφιος ντέεκτιδ ξεροκατάπιε. Αὐτὰ ποὺ μάθαινε τὸν ἀναστάτωσαν. Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του κι' ἦταν ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ. Ἀλλὰ πιάστηκε ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ κρατήθηκε. Καὶ τότε τὸ μυαλὸ τοῦ Ρούντ ἄρχισε νὰ δουλεύῃ ἐντατικά! Καὶ χωρὶς νὰ τὸ πολυσκεφτῇ ἄρχισε τὴ δράσι του. Πέρασε τὶς χειροῦκτες του γοργὰ ἐξω ἀπὸ τὰ κάγκελα καὶ τὰ μακρὰ δόχτυλά του τυλίχτηκαν σὰν τὴλοκάμια χταποδιοῦ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ συμμορίτη.

— Τσιμουδιά!, γρύλλισε. Ἄν κάνης πῶς φωνάζης σοῦ ατρίβω τὸ λαρύγγι σὰν κοτόπουλο.

Ἡ ἐπίθεσις ἦταν ἐντελῶς ἀπρόσπτη. Ὁ φύλακας δοκίμασε νὰ ἀντισταθῇ ἀλλὰ, ὅταν ἐνοίκωσε νὰ κόβεται ἡ ἀναπνοή του καθὼς ἐσφίγγε ὀλοένα καὶ πιὸ πολὺ τὸ λαιμὸ του ὁ Ρούντ, κατάλαβε πῶς αὐτὸς ὁ κρεμανταλᾶς δὲν ἀστενεύτανε.

— Θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ λῶ!, διέταξε ὁ Ρούντ. Πρῶτα—πρῶτα πέταξε τὸ ὄπλο ποὺ κρατᾶς. Ὑστερα ἀνοίξε μὲ τὰ κλειδιά ποὺ ἔχεις τοῦτη τὴν πόρτα.

— Καλὰ. Ἐν τάξει! Στὰ μάτια νὰ μοῦ σφίγγης τὸ λαιμὸ γιὰτὶ θὰ μὲ πνίξης!, εἶπε πνιχτὰ ὁ φύλακας. Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ λές.

Ὑστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά ὁ

Ρούντι Μπάθ ήταν έξω από το καλλί του. Καθώς θυγήκε σήκωσε τη μιά από τις δύο πούρες του και ό συμμορίτης δέχτηκε ένα τόσο δυνατό λακτίσμα στο στομάχι πού έπεσε μονοκόμματος και κοιμήθηκε μονομιάς. Ό Ρούντι τον έσυρε μέσα στο κελί, τον έκλεισε, πήρε το αὐταματό του και άρχισε να θα δίξη μέ προφυλάξεις πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου...

Ο θάνατος
φτερουγίζει...

ΟΙ ΤΡΕΙΣ συμμορίτες έσπρωξαν θαν αυ σα τόν Τζόε Ντίκ μέσα στυ γραφείο τοῦ Μπρούκς. Ό κακούργος χαμογέλασε ενώ τὸ δλέμμα του άστραφτε από λύσσα.

— Καλώς άρισες στο φτωχικό μας, Τζόε!, είπε κοροϊδευτικά. Είδες πώς κράτησα τὸ λόγο μου. Δεν μπορείς να ξεφυγής.

— Τί την έκανες τή Λύντια; ρώτησε άγρια ό ντέτεκτιδ.

— Δεν υπάρχει λόγος ν' άγριεύεις!, είπε ήσυχα ό Μπρούκς. Θα μιλήσουμε άργότερα γι' αὐτήν. Σου υπόσχομαι, πριν πεθάνης να σου επιτρέψω να τή φιλήσης.

— Τί έκανες τήν κοπέλλα; ξαναρώτησε μέ μάτια πού είχαν πάρει τὸ χρώμα τοῦ άσταλιού ό Τζόε. Άν έχης πειράξει και μιά τριχα τοῦ κεφαλιού της, θα τὸ πληρώσης άσκημα, Άλαν Μπρούκς.

— Άνέκαθεν μ' άρεσαν οι σκληροί άνδρες!, είπε ειρωνικά ό κακούργος. Άλλά τώρα είσαι καλά άνάμεσα στους τρεις λεβέντες πού σε κρατάνε και δεν πρέπει να κάνης τὸ ζόρικο.

Άναστέναξε και συνέχισε:

— Έμεις οι δύο Τζοε θα μπορούσαμε να γίνουμε δυο καλοί φίλοι. Γι' αυτό άλλωστε έδωσα έντολή να μη σε σκοτώσουν άμέσως. Ήθελα να μιλήσω πριν μαζι σου. Άκουσε λοιπόν τούς όρους μου. Δεν είναι πολλοί. Ένας μακάχα. Θέλω να πάμης να μπηρεύεσαι στα πόδια μου. Να πάμης να ένδιαφέρεσαι για μένα και να σταματήσης να φέρνης εμπόδια στη δουλειά μου. Κατάλαδες; Κι' έγώ ως ανταλλάγμα θα σου χαρίσω τή ζωή.

— Όρραία δουλειά κάνεις, Άλαν Μπρούκς!, γρύλλισε ό ντέτεκτιδ. Ληστείες τραπεζών και φόνους. Όχι δεν θα σ' αφήσω! Άδικα χάνεις τὰ λόγια σου.

Τὸ δλέμμα τοῦ Μπρούκς σκοτεινίασε άπτότομα. Έβαλε τὸ χέρι στη μασχάλη να δγάλει τὸ πιστόλι του.

— Αὐτά είναι τὰ τελευταία λόγια τής ζωής σου, Τζόε Ντίκ!, σφύριξε σὰ φίδι. Φέρτε τον κοντά μου. Θέλω ό ίδιος να τὸ καρφώσω μερικά καφτὰ μολύβια στο κεφάλι.

Οι τρεις συμμορίτες έσπρωξαν τόν ντέτεκτιδ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μπρούκς. Τὸ δλέμμα τοῦ άστυνομικοῦ δια

σταυρώθηκε με τὸ δῆμμα τοῦ κακούργου πού κρατοῦσε κι' ἄλλας τὸ πιστόλι στὸ χέρι του. Ἦταν σὰν δυὸ πυρὼ μένες λεπίδες σπαθιῶν. Ὁ Ἄλαν Μπρούκς σήκωσε τὸ πιστόλι. Ὁ Τζόε Ντίκ ἐνοιώσε πολὺ κοντὰ του νὰ φτερου γάη ὁ θάνατος. Μισόκλεισε τὰ μάτια. Ἦταν ἀδύνατο νὰ κινήθῃ.

Ψηλά τὰ χέρια
κυρίες καὶ κύριοι!

ΤΟΥΤΗ τὴ στιγμή ἀκριβῶς ἐρόντησε ἡ πόρτα καὶ ἀνοίξε με πάταγο. Ἕνας κρεμανταλὰς φάνηκε στὸ κατώφλι με ἓνα αὐτόμα το στὸ χέρι.

— Ψηλά τὰ χέρια, κυρίες καὶ κύριοι, παρακαλῶ!, διέταξε.

Ἡ καρδιά τοῦ Τζόε χοροπήδησε. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ φωνὴ τοῦ Ρούντυ. Ὁ Μπρούκς κι' οἱ συμμορίτες ξεφνιασμένοι γύρσαν πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς. Αὐτὸ δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο. Αὐτὸ τὸ δευτερόλεπτο ὅμως ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὸν θρυλικὸ ντέτε κτιβ. Με μιάν ἀπτότομη κίνησι, ρίχνοντας ὅλο τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του πρὸς τὰ ἐμπρός, ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν συμμοριτῶν πού τὸν κρατοῦσαν καὶ κύλησε στὸ πάτωμα.

— Στὸ ψαχνό, Ρούντυ!, φώναξε.

Ἀκούστηκαν βλαστήμιες καὶ ἐκπυροκροτήσεις ὀπλων. Ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς συμ-

μορίτες θανάσιμα πληγωμένος ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ Ρούντυ ἔπεσε ὀπίσθιν στον Τζόε. Ὁ Τζόε Ντίκ ἄρπαξε τὸ ὄπλο του καὶ ἀνωρθώθηκε. Μέσα στοὺς καπνοὺς καὶ τὸ χαλάζι τῶν σφαιρῶν εἶδε τὸν Μπρούκς νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ παράθυρο. Σήκωσε τὸ δ' ὄπλο καὶ πυροβόλησε. Ἀπὸ τὸ πιστόλι τοῦ ντέτεκτιβ ξεπήδησαν φλόγες. Τρεῖς σφαῖρες ταύκισαν τὴ ραχοκακκῶν τὸ κακούργου. Διπλώθηκε στὰ δύο κι' ἔπεσε σφαδάζοντας.

— Μ' ἔφαγες, Τζόε!, μούγγρισε. Ἀλλὰ κι' σὺ δὲν πρόκειται νὰ ζήσης.

Ὁ ντέτεκτιβ εἶδε τὴν κἀνὴ τοῦ πιστολίου τοῦ Μπρούκς νὰ τὸν σημαδεύῃ. Ἔσκυψε καὶ δυὸ σφαῖρες πέρασαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Μ' ἓνα πῆδημα δρέθηκε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ἀδειασε καὶ τὶς ὑπόλοιπες σφαῖρες τοῦ πιστολίου του στὸ κεφάλι τοῦ ἀρχιγκάνγκστερ. Ὁ Ἄλαν Μπρούκς σταμάτησε νὰ σφαδάζῃ καὶ ἔπαυσε νὰ ἐνδιαφέρεται πιά γιὰ τὰ ἀνθρώπινα. Ἦταν νεκρός.

— Ἐδῶ, Τζόε!, φώναξε ὁ Ρούντυ. Πρέπει νὰ προλάβουμε τὴ Λύντια. Ἐλα μαζί μου.

Ἀνοίγοντας δρόμο με τὰ πιστόλια τους ἀνάμεσα στοὺς τρομοκρατημένους συμμορίτες πού εἶχαν μάθει τὸν θάνατο τοῦ Μπρούκς κι' εἶχε σπᾶσει τὸ ἠθικὸ τους, βγήκαν τρέχοντας ἀπὸ τὸ κτίριο. Τὸ αεροδρόμιο ἦταν στὸ

πίσω μέρος.

— Λύντια! φώναξε ὁ Τζόε καθώς εἶδε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του νὰ τὴν παίρνουν πρὸς τὸ ἀεροπλάνο. Λύντια, φτάσαμε!

— Τζόε! Βοήθεια!

Ἡ μάχη δὲν κράτησε πολὺ. Γιατὶ πέντε λεπτά ἀργότερα ὁ τόπος γέμισε ἀπὸ ἀστυνομικούς μὲ στολή. Ἐπὶ κεφαλῇ ἦταν ὁ ἱσπέκτορ Τόρενσον.

— Ἦρθες στὸ τέλος τοῦ γλεντιοῦ, Λέμυ!, τὸν πείραξε ὁ ντέπεκτιβ καθὼς κρατοῦσε στὴν ἀγκυλιά τὴ Λύντια. Ἡ εἰσαγρία τέλειωσε.

— Μὲ παιδεύε πολύ ὅσο νὰ λύση τὴ γλῶσσα του ἐκεῖνος μὲ τὸ φράκο πού μοῦ ἐστείλες. Ἀλλὰ στὸ τέλος ὄρχισε νὰ κελαιῖδά καὶ μ' ἐστείλε ἐδῶ.

Γύρισε στοὺς ἀστυνομικούς πού ἀφώπλιζαν καὶ περνοῦσαν χειροπέδες σ' ὅσους συμμορίτες εἶχαν ἀπομείνει ζωντανοὶ καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν πιστεύω ἄχης παρᾶπονο, Τζόε!

— Ὅκεί, Λέμυ! Τὰ παιδιὰ σου κάνανε παστρικὴ δουλειά. Θὰ γεμίσουν τίς φυλακὲς μὲ προσωπικότητες. Ἀντᾶμαι μονάχα πολὺ πού ἀναμεσά τους δὲν εἶναι ὁ Μπρούκς.

— Τί δῶστριψε;

— Ὅχι. Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι πραγματικά πεθαμένος!, ἀπάντησε γελῶντας ὁ ντέπεκτιβ. Δὲν πρόκειται πιά νὰ ἀπασχολήση τὴν ἀστυνομία. Πρὸς τὸ παρὸν τοῦ χρειάζεται ἕνας ἐργολάβος κηδεῶν.

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς : Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Είναι καταπληκτικό, είναι υπέροχο το τρίτο τεύχος του

ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ

που κυκλοφορεί το ερχόμενο Σάββατο με τον τίτλο:

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

Σας διδαιώουμε υπευθύνως πώς θα μείνετε ένθουσι-
ασμένοι διαβάζοντάς το. Το ζωντανό του γράφιμο και η
άριστουργηματική του πλοκή κρατούν σε αγωνία τον ά-
ναγνώστη από την αρχή ως το τέλος!

Στο τεύχος αυτό ο θρυλικός ντέτεκτιβ ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ
πρωταγωνιστεί σε μία μυστηριώδη υπόθεση αντιμετωπι-
ζοντας σε κάθε στιγμή το θάνατο. Ή τόλμη του όμως οι
γροθιές του, το πιστόλι του και η βοήθεια του ...δασου
βοηθού του, του κωμικού ΡΟΥΝΤΥ ΜΠΑΘ, τον δγάζουν
παλληκάρι.

Θα μετανοιώσετε αν αφήσετε να σας ξεφύγει το τρίτο
τεύχος που κυκλοφορεί με τον τίτλο:

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

Τ Ζ Ο Ε Ν Τ Ι Κ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

Γραφεία: Λέκκα 22 — Ἀριθμός 2 — Τιμὴ δραχμαὶ 2

Δημοσιογραφικὸς Δ/ντής: Στ. Ἀνεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οἰκονομικὸς Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγῶς 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Τατασίων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Οἱ ἀναγνώστες τοῦ ἀριστουργηματικοῦ βιβλίου:

Τ Ζ Ο Ε Ν Τ Ι Κ

πρέπει νάχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ, κρύβεται ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτετους Ἑλληγες συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφους ποὺ τὰ ἀστυνομικά του βιβλία ἔχουν ρεκόρ κυκλοφορίας. Σὰς ὑπόσχεται λοιπὸν ὑπευθύνως ὅτι ὁ ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ θὰ γίνη τὸ καλύτερο ἀνάγνωσμα στὸ εἶδος του, ἀκριβῶς γιὰτὶ γράφεται ἀπὸ συγγραφεῖα εἰδικευμένο στὰ ἀστυνομικὰ βιβλία καὶ μυθιστορήματα.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς φίλους σας διστάζουν ν' ἀγοράσουν τὸν ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ τὸν ἀγοράσουν μὴ μόνάχα φορὰ γιὰ νὰ γίνουν οἱ φανατικώτεροι ἀναγνώστες του! Αὐτὸ θὰ γίνη ἐν μπορέσετε νὰ τοὺς πείσετε ἐσεῖς ποὺ εἴστε οἱ τακτικοὶ τοῦ ἀναγνώστες καὶ ξέρετε ὅτι σὰν τὸν

Τ Ζ Ο Ε Ν Τ Ι Κ

δὲν ὑπάρχει καλύτερο ἀστυνομικὸ ἀνάγνωσμα.

